

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 51 - 25 - Kurus

4 - Mayıs - Çarşamba - 1949

RAYMOND EĞİLİP GENÇ KADININ BAŞINI KALDIRIR VE EĞLENİN TEBESSÜM ETTİĞİNİ GÖRÜR.

EĞLE BENİM YERİME KENDİNİ FEDA ETMEN DOĞRU DEĞİLDİ...

KURTULDUM! ARTIK ÖLSEM BİLE GAM YEMEM!

21

ÇIRPINAN KALPLER

NİSANLIMI ÖPTÜM PRENS... BENİ YEGANE SEVMİS OLAN KADINI...

ÖYLE İSE BANA TEŞEKKÜR EDİNİZ. ÇÜNKÜ SİZİN TABANCANIZ BOŞ OLDUĞU HALDE BENİMكى DOLUYDU.

EĞLENİN BU FEDAKARLIĞI RAYMONDU GÖK MÜTEESSİR EDER. EĞLEYİ OPER SONRA PRENSE DÖNER.

DÜELLO RAYMONDA VAZİFESİNİ UNUTTURMAMIS TIR. EVLADINI ARAYIP BULMAK ÜZERE. EĞLE İLE GEMİYE BINIP İTALYAYA HAREKET EDER. ROMAYA GELİNCE KOLEJ DİREKTÖRÜNDEN MALUMAT İSTER. BİR NETİCE ÇIKMAYINCA HUSUSİ BİR FAHARRİ MEMURU TUTAR. GÜNLER GEÇMEKTE VE HİÇ BİR HABER ÇIKMAMAKTADIR. RAYMOND KEDİSİNİ ANCAK EĞLENİN KOLLARI ARASINDA TESELLİ ETMEKTEDİR.

EĞER SEN OLMASAYDIN BENİM HALİM NİCE OLURDU?

HAYATIM SENİN İÇİN DİR CA-NİM!

BU SIRADA KLARA COCUĞU FANNİ TESLİM ETİKTEN SONRA HAREKET ETMEK ÜZEREDİR. ANCAK DRADA BİR AZ HUZURA KAYUSACAGINI ÜMİT ETMEKTEDİR.

SİZE NASIL TEŞEKKÜR EDECEĞİMİ BİLEMİYORUM. ARTIK BENİ TERK ETMİYECEĞİNİZİ ÜMİT EDERİM.

BANA İHTİYACINIZ OLDUĞU ZAMAN ÇAĞIRIN. UZAKTA DEĞİLİM. GELİRİM.

CABUK DÖNECEKSİN DEĞİLMİ KLARA ANNE?

FANNİ SAHTE MARIA FOSTER ADI İLE PASİLLİPODA OTURMAGA BAŞLADI. KOMSU KÖŞKTE OTURAN İKİ YAŞLI KARI KOCA ARALARINDA ONDAN BAHSE DİYORLAR.

ROSALARIN KÖŞKÜNÜ BİR YABANCIYA KİRALANDIĞINI İSİTTİM...

MARIYA FORESTAR ADINDA BİR KADIN... BİR ÇOCUKLU DUL MÜS... MÜNZEVİ BİR HAYAT SÜRÜYÖRMÜŞ... LAKİN İHTİYAR KONSETTA HİÇ BİR ŞEY ÖĞRENMEMİŞ...

51

KÖŞKTE GÜNLER GAYET YEKNASAK GEÇİYORDU. FANNİ KENDİNİ TAMAMİLE COCUĞUNA VERMİSTİ. BİR GÜN ONA OYUNCAK ALMAK İÇİN SOKAĞA ÇIKTIĞI ZAMAN ESKİ ASİĞİ STANİSLOO İLE KARŞILAŞIR.

FANNİ! SENİ NE KADAR GÖK ARADIM.. NİHAyet BULDUM. GEL GİNE BERABER YAŞI YALIM.

İMKANSIZ STANİ! ARTIK SAHNEYE ÇIKMAĞA KARAR VERDİM. HEM ARTIK BURADA BANA BORUN ÖTMEZ.

SAYIYI ÇEVİRİNİZ

FANNI HASTANEYE NAKLEDİLİR. KAZADAN HABERDAR EDİLEN KLARA GELİR. YARALI HAYATININ SON DAKİKALARINI YAŞARKEN VASIYETİNİ YAPAR.

SİZ... ÇOCUĞU RAYMONDA GÖTÜRÜN... BUNU BANA YAAD EDİN. HİÇ KİMSE MARIA FORESTERİN FANNİ OLDUĞUNU ÖĞRENMESİN!.. SEN DE BENİ AFFET KLARA... RAYMOND MASUMDUR. SEBEP OLAN EGLEDİR... BEN İSTEMİYORDUM... FAKAT ONDAN KORKUYORDUM... BEN... BEN...

STANIYE İZİNİ KAYBETTİRMEK İÇİN KALABALIGIN ARASINA KARISAYIM DERKEN HIZLA GELEN BİR OTOMOBİLİN ALTINDA KALIR. DÜŞERKEN EVLADININ ADINI HAYKIRIR.

FAKAT DEVAM EDEMİYEREK SON NEFESİNİ VERİR. KLARA EĞİLİP OPER.

SENİ BÜTÜN KALBİMLE AFFETTİM FANNİ..

ARTIK KLARA NE YAPACAĞINA KARAR VERMİŞTİR RAYMOND U FANNİ NİN ÖLÜMÜNDEN HABERDAR EDECEK VE ÇOCUĞU BABASINA TESLİM EDECEKTİR. FAKAT FABİO DAN AYRILMAK ÇOK GÜÇ OLACAKTIR. KAPRIYE GELİRGEL MEZ ESKİ HAMİSİ DANZİYE TELEFONEDER.

SESİNİ İŞİTMEK BANA BİR RUYA GİBİ GELİYOR. BANACEKTİRDİĞİN AZAP İÇİN SENİ AZARLAMAM LAZIM AMA NE İSE...

BİR GÜN SANA HEPSİNİ İZAH EDECEĞİM. SEN DE BANA HAK VERECEKSİN. ŞİMDİ BANA RAYMOND UN NEREDE OLDUĞUNU SÖYLE MUHAKKAK ONU GÖRÜP KONUŞMAM LAZIM!

DANZİ KISA BİR TEREDDÜTTEN SONRA HAKİKATİ SÖYLER.

ROMADA SEFİRLER ÖTELİNDE. İKİ GÜNÜ KADAR EGLE İLE EVLENECEK. BENİDE DAVET ETİLER. FAKAT BEN HASTALIK BAHANE EDECEĞİM. AMA İSTER SEN....

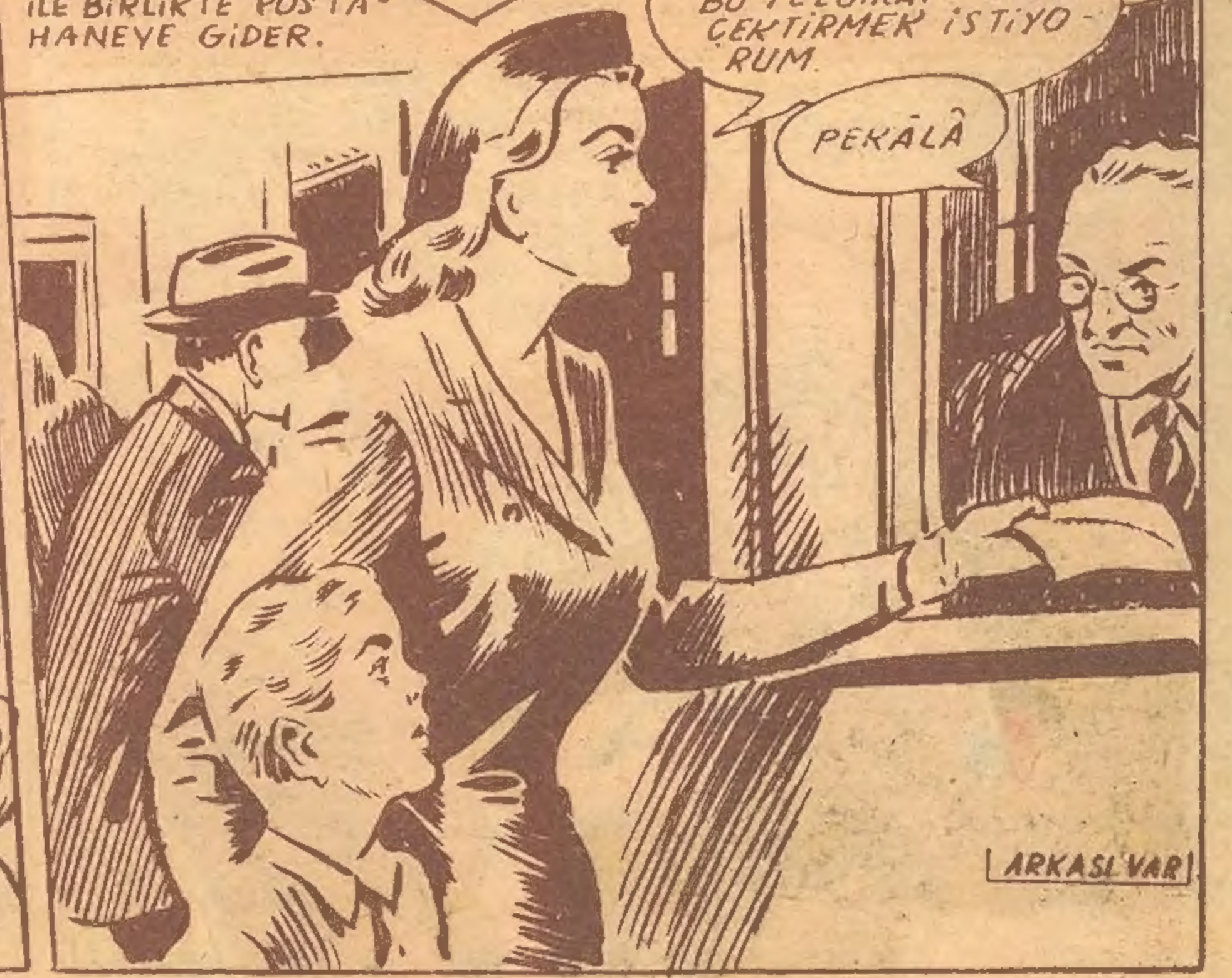
YANINDAN AYRILMAK İSTEMEYEN FABİO İLE BİRLİKTE POSTAHANEYE GİDER.

BU TELGİRAFI ACELE ÇEKTİRMEK İSTİYORUM.

PEKÂLÂ

SEN BIRAK BEN ONUNLA GÖRÜŞEYİM... BÖYLE HAREKET ETMEM LAZIM... ALLAH SARMARLADIK!

[ARKASI VAR!]

New York polisinden komiser Hobby, odasına giren ziyaretçiye baktı. Bu, hayli şık giyinik olmasına rağmen, epeyce dağınık ve perişan halli; fakat adamakıllı yakışıklı bir gençti... Yalnız, sinirlerinin iyice bozulmuş olduğu, daha ilk bakışta belli oluyordu. Netekim, söze başlar başlamaz, şöyle dedi:

"İşinizi kolaylaştırayım dedim, komiser! Kiliseden, dosdoğru buraya geldim ve gelini beklemeye de lüzum görmedim. Çünkü nikâh şahitlerinin, polis hafiyeleri olduğunu sezmeye imkân yoktu. İğreti ceket atayları; sırtlarından akıyordu. Uzatmıyahlm.. İşte Fred Gibson benim... Zaten siz de biliyorsunuz ya..."

Ve komiserin bir hareket yaptığını görür görmez atıldı:

"Yook.. Kelepçe takmak hususunda okadar acele etmeyin! Boston Kredi Bankasının veznedarı Fred Gibson, kaçacak değildir. Buyurun şu 500 bin doları.. 500 yüz dolarlık bin banknotun her birinin numaraları da şu kâğıtta kayıtlıdır. Hiç biri de değiştirilmiş değildir. Zaten paraya el sürmedim."

Komiser, acayip ziyaretçisine gülsün mü, ağlasın mı gibilerden baktıktan sonra:

"Vaziyeti kavrayabilmem için, baştan sona kadar şöyle bir anlatmanızı rica ederim!" dedi.

"Nasıl emrederseniz komiser Hobby!.. Ben o gece, yanımda her biri 500 dolarlık bin banknot olduğu halde, gece tirenine bindim. Zaten Normandie gemisi için bileti de evvelen almıştım. Bütün vizeleri tamamen sahte bir pasaportum da vardı. Önümüzde iki günlük tatil bulunduğuna için, banka kasasından çalınan para, ancak iki gün tatilden sonra farkedilecekti... Binaenaleyh iki günlük bir avansım vardı... Efendim bu Normandie gemisi pek güzel bir şey.. Kat kat güverteleri var.. İnsan bu güvertelerde oturup rahat rahat mehtabı seyredebiliyor. Gemi salonundaki orkestra, güzel havalar çalıyor... Filân derken, Marv ile bu romantik hava içinde ilk defa olarak öpüştük.

Fakat bir adam hiç peşimizi bırakmıyordu. Acaba Mary'ye mi göz dikmişti; yoksa bana mı; bilmiyordum tabii.. Velâkin şüphem o merkezdeydi, ki bu adam, takip etse etse, ancak beni takip edebilir.. Bu seyahat esnasında, çalınmış paralardan hiç harcamamaya karar verdim. Çünkü, kayıp banknotların numaralarının telsizle gemiye bildirileceği muhakkaktı...

Seyahatimizin son akşamında Mary'ye dedimki: (Sevgilim, Southampton'da birbirimizden ayrılmak zorunda kalacağız.. Çünkü ben orada İskenderiye'ye gidecek İndia gemisine bineceğim!..) Mary, bu sözlerimi duyunca bana:

(Ne mükemmel, ne mükemmel! Demez mi? Ben de İndia ile gidiyorum zaten...)

O akşam Mary'nin hiç peşimizi bırakmayan adamla birkaç defa dans edişi de dikkatimi çekmemişti. Nihayet Southampton limanına varınca, hemen Normandie gemisinden İndia teknesine aktarma ettik. Bir de bakalım, ki peşimizi bırakmayan herif de o gemiye binmemiş mi? Çok canım sıkılmıştı ama ne yaparsınız?.. Mary'ye: (Bu adam bizi Amerika'dan İngiltereye getiren gemide de yok muydu?) diye sordum. (Orası öyle.. Adamcağız galiba bana göz dikti ama ehemmiyeti yok Fred! dedi. Terbiyesizlik etmiyor.. Sinirlendirecek bir şey yapmadıkça ne diye biliriz?..)

Gemimiz hareket etti. İspanya kıyıları boyunca dolanıp Cebelüt-

EVHAM

Nakleden: C. C. Cem

tarik'dan Akdenize girdik. Artık yanımdaki 500 bin dolar, başma dert kesilmeğe başlamıştı. El süremediğim bir yana, gözümünden de ayıramaz olmuştum. Boyuna üstümde taşıyordum. İskenderiye'ye varınca içime tekrar kurt düştü. Mısırlı polislerden biri: (Bütün yolcular, karantineden geçeceklerdir!) demisti. Hemen sezdim. Maksat beni yakalamaktı tabii.. Fakat başka bir gümrük memuru: (Hemen başka bir gemiye aktarma yapıp transit geçecek olanların karantinaya girmelerine lüzum yoktur.) diyince biraz ferahladım. Gemi subaylarından birine: (Buradan doğu Asya'ya hareket edecek bir gemi var mı?) diye sordum. (Acele

doları 10 pakete böldüm. Her paketi, yapışkan yakıyla vücudumun ayrı yerlerine yapıştırdım. Kımıldadıkça yakılar, derilerimi çekiyor, canımı fena halde yakıyordu. Ama ne yaparsınız?.. Çakılmamak için başka çare var mıydı?..

Barnevelt gemisindeki yolculuk da tatlı oluyordu. Fakat içime bir kere kurt girmişti ya.. Artık Mary'nin polis olması ihtimali, her dakika aklımdaydı. Bir defasında onun telsizle göndermek üzere yazdığı bir telgrafi kurutan kurutma kâğıdını aldım. Kâğıda çıkmış olan kelimeleri okumağa çabaladım. Gözlerim fal taşları kadar oldu. Çünkü kurutma kâğıdında:

(22 Haziranda Şanghay'a varı-

Mehtaplı gecelerde geminin güvertesinde sevişiyorduk.

ederseniz Barnevelt'e yatışırsınız! dediler Barnevelt, Holanda gemisidir. gayet yollu bir teknedir. Handiye kalkar!..)

Mary'ye yaklaşıp vedalaşmak istediğim vakit yüreğim çarpıyordu. Bu güzel kıızı sevdiğimi iyice hissediyordum. Netekim, tereddütle: (Mary! Senden ayrılmak bana çok acı geliyor ama, hemen başka bir gemiye aktarma edip Şanghay'a hareket edeceğim!) sözlerini bile güçlükçe söyleyebildim!.. Fakat Mary'nin gözleri birdenbire parlamaz mı?.. (Şanghay mı? diye el çırpı. Sen bana bunu söylememiştin şekerim.. Öyleyse vedalaşmamıza hiç lüzum yok.. Ben de oraya gidiyorum!..)

Bu cevaba sevindiğimi itiraf ederim komiser bey!.. Fakat aynı zamanda içimde müthiş bir şüphe uyanıvermişti. Sakın Maryde beni takibe memur bir polis olmasın?.. Yüreğim ağzıma gelecekti. 500 din

yorum. Bütün gayretim, onun benden önce varmaması.. Eğer bir kere beni atlatırsa mahvoldum demektir..) yazıyordu.

Artık Mary'nin beni takip eden bir memur olduğundan zerrece şüphem kalmamıştı. Kalmamıştı ama mademki izimi bulmuşlardı, şu halde neden beni kestirme yoldan tevkiif etmiyorlardı?.. Herhalde parayı ele geçirmek istiyor olacaklar!.. diye düşündüm. Yoksa polisin bu hareketini başka türlü tefsir etmek pek zordu.

Singapor'a varınca bir Japon gemisinin yanı başında demirledik. Bu sefer Mary'ye hiç bir şey sezdirmeden, bizim gemiden çıkıp Japon gemisine girdim. Gemi kâtibine: (Gümrük kontroluna girmeden sizin gemiye binmek istiyorum. mümkün müdür?) diye sordum. (Şüphemi var?) dedi. Sevincimden çıldırıcasına geriye döndüm bir de ne göreyim?.. Mary de arkamda değil mi?..

Hasılı bugemide de yakayı ne Mary'den, ne de öteki adamdandır kurtarabildim. Üstelik Mary, gayet saf bir tavırla: (Yok Ohamaya gideceksin de bana neden Şanghay dedin?) diye serzenişte de bulunmaz mı?.. (Peki bu herif yine bu gemide ne arıyor?) diye sordum. (Ah, başımın derdini dedi. Hindistan'a tayyare ile mi gelmiş nedir?.. Anlamadımki!..)

Bu kızın sahiden bir şeyden haberi mi yoktu, yoksa bana oyun mu oynuyordu?.. Bir türlü halledemiyordum. Uzatmıyalım. Yokohama'ya kadar yollarda çekmediğimiz kalmadı. Gemimiz tayfuna tutuldu. Mary, kendini kucağıma attı: (Ölürsek beraber ölelim sevgilim!) diye ağladı. Bu hali beni hakikaten sevdiğini gösteriyordu. İş gittikçe muammalı bir hal alıyordu, ve ben hiçbir şey halledemez oluyordum.

Yok Ohama'ya vardığımız zaman bizi gemiden çıkartmadılar. Çin - Japon harbi başlamıştı. Karaya çıkamıyacaktık. Zorla, hepimizi orada bulunan bir Amerikan teknesine aktardılar ve ister istemez San Fransisco yolunu tuttuk... Artık başıma geleni anlamıştım. Çin - Japon harbi bir bahaneydi. Beni gayet usturuplu bir şekilde tekrar bir Amerikan gemisine bindirip Amerika'ya yollamak için harp bahanesini bulmuşlardı..

Amerika'dan kaçmak için yola çıkıp da dünya etrafında bir kere döndükten sonra tekrar zorla Amerika'ya götürülüşüm, beni manen mahvetmişti. 16 günlük yolculuk, tam bir azap içinde geçti. Yolculuğun sonlarına doğru bir gün Mary bana: (San Fransisco'ya sen benden önce çık. Hemen New York'a kalkan tayyareye atla! Pasaportun muntazam değil mi?) dedi.

(Sen merak etmel. Muntazam!) dedim. Ayrıca, iki gün sonra New York'taki Trinity kilisesinde, sabahın saat onunda buluşup nikâhımızı kıydıracağımızı kararlaştırdık.

İşte nikâhımız bugün kıyılacaktı. Ben kiliseye Mary'den evvel gitmişim. Bir de baktım, ki onun gûya nikâh şahidi diye getirdiği sivil polisler de orada.. Düşündüm: nikâh sırasında, Kalabalık toplanmışken yakalanıp rezil olmaksızın hemen gidip polise teslim olayım; dedim ve işte geldim bay komiser!.. Kendi kendime teslim olduğum, parayı da tamamen getirdiğim için cezamın hafif olacağını umuyorum.. Öyledir değil mi?"

Komiser bu hikâyeyi sonuna kadar dinlemişti:

"Öyledir! dedi. Zaten pişmanlık gösterdiğinizin başlıca delili de şu ki biz, Kredi Bankasından 500 bin dolar çalındığını bilmiyorduk. Zira, hareket ettiğiniz günün ertesi günkü tatilde banka, temellerine kadar yandı."

Fred Gibson, bu sözleri duyunca yerinden fırlayıp saçını, başını yolacak gibi oldu.

"Ne diyorsunuz?.. Demek bankadan para çalındığını kimse bilmiyordu?.. Demek Mary, gizli polis memuru değildi ha?.. Demek beni bir devriâlem yapmaya zorlamadınız, peşimden kovalamadınız ha?.."

Komiser Hobby, veznedara bir gazete uzattı. Bu gazetede Mary'nin resmi vardı.

"Bakın! dedi Mary Bell, gazetelerin tertip ettiği dünyayı en çabuk devretme müsabakasında birinci geldi. Müsabakaya girenlerden tek kadın oydu."

Fred Gibson, bitkin bir halde: "Şimdi her şeyi anladım!" dedi. Komiser, gayri ihtiyari güldü: "Ben de... Mamafih şimdilik, bir zaman için nikâhınız kıyılamiyacak.. Zira kısa bir müddet, sakın bir binada ufak bir hücrede ikamet mecburiyetinde kalacaksınız!"

Kendisini buraya otomobille getirmiş olan bir adamın elinden kaçtığını, herifin de peşinde olduğunu söyledi. Masanın üstüne yüz şilinglik bir banknot fırlattı ve kapıya doğru fırladı. Fakat çıkmaya vakit bulamadan, bir ayağı tersine dönmüş, iri yarı dev gibi çirkin bir herif peyda olup kendisini kısıvrak yakalayiverdi. Bayan Lizelotte haykırmaya başladı. Bu gürültü üzerine Bartels salondan çıktı. Çıkar çıkmaz o iri yarı adamla beraber gelmiş olan başka iki kişi hem bizim efendiye, hem de Bayan Lizelotteyi yakaladılar. İkisini de koridora sürüklediler. Sakat adam da topallıya topallıya peşlerinden gidiyordu. Ben ardlarından koşayım dedim ama, iki adamdan ufak tefek yeşil pardesülü birisi bana, eğer mutfaktan dışarıya bir adım atarsam veya birazcık sesim çıkarsa kendimi ölmüş bilmemi söyledi.

Fon König:

— Sonra ne oldu?

— Sonra zannımca bütün evi aradılar. Merdivenlerden çıkıp indiklerini duydum. Sonra salonda bağırışıklarını işittim. Bir ara, kapıyı aralıkladım. Bir de baktım, ki beni ölümle tehdit eden o yeşil pardesülü adam, hasta delikanlıyı merdivenden indiriyor. Hastanın yüzü sapsarıydı ve başı da sargılarla bağlanmıştı. Bu çocuk, Bay Bartelsin buraya getirdiği delikanlıydı işte! Dört arkadaş birbirlerine bakıştılar. Kant:

— Delikanlı isteğiyle mi gidiyordu, yoksa zorla mı götürüyorlardı? dedi,

— Hem evet, hem hayır. Adamla münakaşa ediyorlardı galiba..

— Peki, sonra ne oldu?

— Kapıdan çıktılar. Ondan sonra bir otomobil sesi duydum. Pencereye koştum. Tepenin eteğinde iki otomobil vardı ve otomobillerden biri uzaklaşıyordu. Tam bu sırada evin içinde birisi bağırdı,

Dallas ilk defa olmak üzere söze karışarak:

— Kimdi bu bağırın, Bayan Lizelotte miydi? diye sordu.

Kadıncağız, dehşetten titriyerek cevap verdi:

— Hayır, benim efendiydi. Ah baylar, meğerse bir erkeğin bağırması ne müthiş şeymiş!.. Kapıya gideyim dedim ama adamlardan biri oradaymış, beni geriye kovdu: «Gece bastırımdan bu odadan dışarıya çıkarsan, kocan dul kalır!» dedi.

Sonra da kapının kanadını yüzüme çarparcasına kapatıverdi. Fakat aynı esnada Bayan Lizelotte de bağırma başlamasına mı? « Acıyın bana! Yazık bana! İmdat! » diye bağırdı. Deli gibi ağlıyor, yalvarıyordu. Ellerimle kulaklarımı kapadım ve Tanrıya dua etmeğe başladım. Biraz sonra da adım sesleri, konuşmalar ve hareket eden bir otomobilin gürültüsünü duydum. Yerimden kıınıldamaya ödüm patlıyordu. Beni de öldürecekleri muhakkaktı. Az daha zaman geçince biraz kendime geldim. Yavaş yavaş cesaretimi topladım ve bizim efendiyle Bayan Lizelotteye ne yaptıklarını görmek için koridora çıkmak istedim. Bir de çıktım, ki ne göreyim? Aman Allahım!..

Zavalı kadın, önlüğünü yüzüne kapayarak tekrar hıçkır hıçkır ağlamaya başlamıştı. Kocasını yavaş yavaş kulağına bir şeyler fısıldarken Dallas da sordu:

— Acaba zevceniz o adamların nereye gittiğini biliyor mu?

Aygel, suali karısına tekrarladiysa da kadın başıyla hayır işareti verdi. Dallas ısrar etti:

— Aralarında hiçbir şey konuşmadılar mı? Mesela delikanlıyla onu götüren adam, nereye gideceklerini konuşmuyorlar mıydı? Münakaşa ediyorlardı, dediniz. Hangi mesele üzerindeydi münakaşaları?..

Bayan Aygel, önlüğüyle gözlerini silerek cevap verdi:

— Galiba kendisini nereye götür-

Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 33

mek istediklerini soruyordu. Öteki de ona: « Bayanın yanına gideceksiniz! » diyordu.

Fon König:

— Bayan mı? dedi. Hangi Bayan?

Dallas mırıldandı:

— Kim olacak, herhalde Lizelotte! Herifler, delikanlının onu deli gibi sevdiğini bilmez olurlar mı hiç?

Bayan Aygel de söylendi:

— Bu çocuk yabancıydı. Almanca'yı iyi konuşmıyordu. Fakat anladığıma göre bizim Bay Bartels de ona Vildzeyde, Bayanla buluşacağını söyliyerek kendisini aldatmış. Öteki adam da ona diyordu ki: « Siz merak etmeyin! Bizi buraya Bayan gönderdi, ki sizi alalım da onun yanına Baltazar şatosuna götürelim diye! »

Dallas Aygele soran gözlerle bakarak söylendi:

lüklerini takıp bir müddet araştırdıktan sonra bir yeri göstererek:

— Bulması gayet kolay!

Diyerek plânı tekrar cebine koydu. Sonra da yerde yatan iki ölüyü gösterdi:

— Polise haber vermek lâzım!

Dallas da tasdik etti:

— Evet ama, biz gitmeden önce değil, Bizi de tahkikata karıştırmayınlar. Şoför gelince Aygel icap eden şeyi yapsın..

Sonra adama Almanca bazı talimat vererek iki ölüye bir kere daha baktı, hızla çıktı. Arkadaşları önden çıkmış, kendisini tepenin eteğinde bekliyorlardı. Fransızın yüzünde kan kalmamıştı ve hiddetinden tir tir titriyordu. Dişlerini gıcırdatarak:

— Lizelottenin bakışlarını gördünüz mü? diye sordu. Ne ıstırap çekmiş zavallı? Çabuk olalım. Bu melun canavarı muhakkak gebertmeli-

Plânı masanın üstüne yaydı. Gözlükle-rini takıp...

— Baltazar şatosu mu? O da ne? yiz!

Aygel de karısına sordu:

— Bu şato, ihtiyar Kellerin sanatoryomu değil mi? Ben, profesör öldükten sonra orası kapandı diye biliyordum.

Kadın:

— Bilmem ki, dedi, belki kapanmıştır ama, ben duyduklarımı söylüyorum.

Dallas tekrar sordu:

— Oraya nasıl gidebiliriz?

Adam, kararsız bir hareketle elini bir istikamete uzattı:

— Ben hiç gitmedim oralara.. Bu şato Salzburgun şimalinde, Alman hududu yakınlarındadır. Herhalde haritada yeri vardır. Salzburgda ki-me sorsanız gösterirler.

Volf bir yandan cebinden o civarın plânını çekerken öte yandan da söylendi:

— Bu plân eski Avusturya erkânı harbiyesinindri. Bundan âlâsı da yok!

Plânı masanın üstüne yaydı. Göz-

Volf:

— Bana kalırsa önce Mis Feynle kardeşini kurtarmak lâzım. Sonra Grundla hesabı görürüz, dedi.

Dallas, bir şey söylemiyor, lâkin bütün hızıyla ağaçlar arasında saklı otomobile koşuyordu.

KURŞUN YAĞMURU

Bu sefer direksiyona Kant oturdu ve Dallas'a:

— Artık otomobili ben süreyim, dedi. Hiç değilse gözlerim, senin gibi uykusuzluktan kapanmıyor. Bu sefer acele etmek ve otomobili hızlı sürmek lâzım.

Ve direksiyona geçer geçmez motoru harekete geçirerek bağırdı:

— Yaşasın!.. Ne de olsa milyoner kızı otomobili.. On iki silindirli bu, Lâf değil! Haydi dostlar, artık şu dramın son perdesini olsun kaçırmayalım!

Hartigan, köpeği kucığına almış,

yanına oturmıştu. Dallas ise arka tarafa geçmiş, Volf'a:

— Sen de benim yanıma gel, sana söyleyeceklerim var! diyordu.

Vildzeyden ayrıldıkları vakit, saat akşamın dördüne yakındı. Hava artık pek soğuk değildi ve bir yandan rüzgâr, bir yandan da ılık bir ilkbahar güneşi, yolları iyice kurutmuştu. Plâna bakan Kant, Baltazar şatosuna kadar şöyle bir yüz kilometrelik yol olduğunu söylemişti. Sonra plânı sahibine uzattı ve bütün yol müddetince bir daha bakmaya da lüzum görmedi. Tecrübeli bir kurmay subay gözüyle, plânda kendisine lâzım olan yolu sür'atle bulmuş ve hemen kafasına yerleştirmişti.

Otomobili delicesine sürüyor, lâkin mahareti ve hiç elinden bırakmadığı soğukkanlılığı sayesinde tehlikeyi asgarî hadde indiriyordu.

Arkada Dallasla, Volf, konuşmalarına devam ediyorlardı. Dallas:

— Artık son perdeye gittikçe yaklaşıyoruz sanırım! diyordu.

Alman:

— Canım, dedi. Hiç değilse delikanlının nerede olduğunu nihayet öğrendik ya.. Muhakkak kız kardeşile beraber bu sanatoryoma götürdüler onları..

Dallas, çevrelerindeki manzaraya dalgın dalgın baktı:

— Oraya götürülmüş olduklarından benim de şüphem yok ama, dedi, hâlâ orada olup olmadıkları ne belli? Grund, bizden en aşağı dört saat evvel davrandı. Üstelik elinde tayyare de var. Burasını da unutmamalı!

Arkadaşı, bu teferruatı umurlamaz göründü:

— Hudut civarı oldukça tenhadır, bilhassa bu mevsimde, henüz yazlığa çıkan da yoktur, dedi. Bu şato da herhalde epey tenha olmalı! Bu itibarla Grundun, bulunduğu yerin keşfedildiğinden emin olmadığı müddetçe mahpuslarını, oradan başka bir yere taşıyacağını umduracak sebep göremiyorum.

İngiliz kaşlarını çatı:

— Yerinin keşfedileceğinden şüphe etmez mi dersin? Şüphe etmiyor olduğunu kabul etsek bile, ev herhalde adamakıllı muhafaza altındadır. En iyisi düpedüz gidip kapısını çalmak olurdu ama, tehlikesinden korkuyorum. Onun için, bir tarafta sinip karanlıkta beklemeli ve Aksak Bacağı ansızın ele geçirmek yolunu tercih etmeliyiz.

Hartigan arkaya kulak veriyor, konuşulanları dinliyordu. Lâfin burasında seslendi:

— Haydi canım siz de! Bire karşı dört kişi değil miyiz? Hemen Grundun üstüne atılalım, gebertelim mel'unu... Sonra da çocukların ikisini kaçıralım vesselâm.

Ve Kanta dönerek sordu:

— Sen ne dersin?

Fransız, hafifçe gülümsedi ve mırıldandı:

— Hücum, daima hücumdur!

Hartigan bu sözden de cesaret alarak Dallas'a yöneldi:

— Demek sen, gece bastırıncaya kadar saklanmak istiyorsun? Yoksa bu topal hayduttan korkuyor musun Allah aşkına?

Dallas, kıpırmızı kesilmişti.

— Ben doğuştan korkmam, dedi. Fakat budalacasına tehlikeye atılmak da istemem. Sizlerin istediğiniz gibi hücumla kalkar da mağlûp olursak o zaman Mis Feynin hali ne olur? Bence oranın girdisini çıkmasını iyice öğreninceye ve Grundun elinde kaç kişi bulunduğunu bilinceye kadar ihtiyatlı hareket etmemiz doğru olur.

Hartigan ısrar etti:

— Bu dediklerini öğrenmenin tek yolu binanın içine girmektir.

Fakat Volf, bu fikirde değildi. Başını salladı:

— En doğrusu Dallasın dediği gibidir. İhtiyatlı olursak iyi ederiz.

Lâkin binbaşı Nuh diyor, pey-

(Devamı 14 üncü sayfada)

İNCİ TORBASINDAKİ MEKTUP

Nakleden:
Serap DERMAN

Hükûmetin, inşaatı teftiş için oraya gönderdiği bir memur olması hasebiyle Warren'in sualini zorluk çekmeden cevaplandırarak o gece orada kalması lâzım geldiğini de ilâve etti.

Kolkola içeri girip hazırlanmış olan yemek masasının başına oturdular. Sofrada Warren mütemadiyen karısından bahsetti:

"Sen benden daha talihlisin, Brand! dedi. Çünkü onu benden daha çok görüyorsun.."

Brand nefesini tutup iskemlelerinde doğrularak sözün devamını bekledi. Lâkırdının gelişi hiç de hayıra alâmet değildi.

Werren devam etti:

"Mamafih buna çok memnunuz. Sen en çok güvendiğim arkadaşlardan birisin ve senin yanındayken hiç kimsenin karımın kılına bile dokunmayacağına eminim!"

Sonra elini ceketinin iç cebine götürerek kadife kılıfı çıkardı: "Bak!.. Acele ile bunu da eve bırakmayı unutmuşum. Bu belki de isabetli oldu. Zira Eve bu günlerde nedense pek dalgın. Kendini iyice koyuverdi, ve ihmalkâr bir kadın oldu. Orada kalsaydı gerdanlığın başına bir kaza gelebilirdi de..."

Brand düşündü. Eğer Warren, gerdanlığın cebinde olduğunun farkına henüz vardysa mesele yoktu. Bu takdirde incilerin altındaki mektuptan haberi olmayacaktı. Şimdi bütün mesele kâğıdı ortadan yok etmekteydi. Nihayet:

"Doğrusunu istersen, dostum, dedi. Bu kıymetli şeyleri yanında taşımakla hiç de iyi etmiyorsun. Ben onu yarın geri döndüğüm zaman bankada bir kasaya koydururum."

"Yok canım, ne diye zahmet eceksin. Hem biliyor musun Brand, Gerdanlık cebimdeyken, sanki Eve'ye biraz daha yaklaşıyormuşum gibi geliyor bana..."

Tam bu sırada kapıyı çalan yerli bir amele Warren'i çağırdı. O da birkaç saatten evvel geri gelmeyeceğini söyleyerek Brand'a yatacağı yeri gösterip yerli ile beraber uzaklaştı.

Brand cibinliğin altına girdi. Ormandan gelen vahşi hayvan sesleri, yatağın etrafında uçuşan koskocaman sivrisineklerin vızıltılarına karışıyordu. Nihayet mektubu, ancak Warren uyuduktan sonra gizlice odasına girip almaktan başka çare olmadığına kanaat getirerek daldı.

Birdenbire Warren'in feryadını duyarak yerinden fırladı.

Arkadaşı:

"Brand! Çabuk gel!" diye hayırıyordu.

Hemen yanından hiç ayırmadığı tabancasını cebine koyarak koştu ve koridorun öteki ucundaki yatak odasının kapısını açar açmaz korkuyla olduğu yerde dona kaldı.

Arkasını duvara dayamış olan Warren, silâhsız ve bitkin bir haldeydi. Yuvalarından fırlayan gözleleriyle karşısında duran kocaman bir kobra yılanına bakıyordu. Brand, yılanın tüyler ürpertici ısıklar çalarak Warren'e yükselen korkunç

SİNEMA

Bing Crosby

Hayatı Dört senedir üstüste Amerikanın En Çok Sevilen Aktörü payesini kazanan Bing Crosby aynı zamanda bütün dünyanın en gözde şarkıcılarından biridir. Bing, Gonzaga'da dünyaya geldi. Annesi onun bir avukat olmasını istiyor ve onu bu yola sevk ediliyordu. Fakat Allah Bing'e son derece güzel bir ses vermişti. En büyük zevki şarkı söylemek olan bir insan tabii ki en ziyade musikiyle alâkadar olur. Bing de caza merak sardı ve ilk fırsatta kendi başına bir orkestra kurarak turneye çıktı. Meşhur cazcı Paul Whiteman onu keşfetti.

Filmleri

Bing Crosby ilk önceleri sırf sesini duyuran filmler çevirdi. Bilhassa müzikal komedilerde çok muvaffak oluyordu. Fakat Ingrid Bergman'la çevirdiği The Bells of St. Mary's ve Barry Fitzgerald ile çevirdiği Going My Way - Aynı yolun yolcusu filmlerinde gösterdiği hakikî ve katıksız dram kabiliyeti herkesi şaşırttı. Hattâ Bing bu ikinci filmdeki rolü için bir Akademi Mükâfatı da kazandı. Fakat biz onu en ziyade Dorothy Lamour ve Bob Hope ile birlikte çevirdiği "Yol" lu filmlerle hatırlarız. Bu "Yol" culukların en sonu Rio istikametinde yapılmıştır.

Hususî HAYATI:

Bing Crosby'nin Amerikada çok tutulmasına sebep sadece iyi bir aktör ve fevkalâde bir şarkıcı olması değildir. Bing aynı zamanda seyircilerin nazarında ideal bir aile erkeğidir. Onun için kendi mesleğini terkeden karısı Dixie Lee ve dört oğlu ile geçirdiği güzel çiftlik hayatı seyircilerin bu fikirlerinde haklı olduklarını isbat eder.

başını hiç kımıldamadan seyretti. Birkaç dakika sonra her şey sona erecek ve artık mektubun, Warren'in eline geçeceğini düşünerek üzülmesine lüzum kalmıyacaktı.

Fakat, hayır. O buna göz yumacak kadar alçak değildi. Tabancasını doğrulttu ve dikkatle nişan alarak tetiği çekti. Yılan, halının üstünde biraz kıvrandı ve hareket-siz kaldı.

Warren bağırdı:

"Yaş, Brand!.. Muvaffakiyetli bir vuruş doğrusu. Sen ateş etmeden evvel sanki saatler geçti... Ver elini sıkayım, dostum. Hayatımı sana borçluyum."

Heyecanlarını yatıştırmak için masaya yaklaşıp birer bardak viski doldurdular. Sonra Warren ceketinin ceplerini yokhıyarak sigara paketini ararken, mavi kadife torba, Brand'ın büyüyen gözleri önünde ayaklarının dibine yuvarlandı.

Yere dökülen incileri toplama-

ya başlayan Warren'in eksik olup olmadıklarını anlamak için elini torbaya sokmasıyla kâğıdı çıkar-ması bir oldu.

"Bu da ne? dedi. Eve'nin bu kadar ihtimamla sakladığı şey ne olabilir acaba?" Ve incileri tekrar torbanın içine yerleştirerek kâğıdı açtı.

Brand, "Artık olan oldu!" diye düşündü ve mektubun arkadaşı üzerinde yapacağı tesiri içi titriye titreye beklemekten gayri çare bulamadı. Fakat birden şaşaladı. Çünkü mektubu okumayı bitiren Warren keyifli keyifli gülüyordu:

"Benim geçen gün yazdığım mektupmuş! Döndüğüm zaman onu okuyormuş demek ki. Bana da öyle söylemişti zaten. Biliyor musun, azizim? Karımın, benim mektuba, onu incileriyle beraber saklayacak kadar fazla kıymet vermesi çok hoşuma gitti doğrusu..."

Brand'ın otomobili vahşi ve tehlikeli ormanın bozuk yollarında sallanarak So - Li'ye doğru ilerliyordu. Gece çok karanlıktı ve direksiyonu kullanan Brand, kendisini bir kaç saat önce Sarang-dhin'deki kulübün rahat koltuklarından ayırıp yola çıkmaya mecbur eden hâdisenin sebebini ve doğuracağı neticeleri düşünüyordu.

Warren'in nezaret ettiği demiryolu inşaatındaki kampın ışıkları uzaktan seçilmiye başlayınca nasıl hareket edeceğini iyice tasarlamak için sür'atı azalttı.

Bütün bunlar bir mektup yüzünden başına gelmişti. Birkaç kelimeden ibaret olduğu halde çok derin manâlar ifade eden bu mektubu, hislerine hâkim olmadığı bir anda Warren'in karısına göndermişti. Bu işte kendisi kadar, Sarang-dhin'deki köprü ve yol meselelerine dalıp karısı Eve'yi tamamiyle ihmal eden Warrende suçluydu. Zavallı kadının korku ve üzüntüden deli gibi olduğunu gören Brand, bir çare bulmak ümidiyle otomobiline atlayıp inşaat mahalline karar vermişti ama ne yapacağını daha kendisi de pek bilmiyordu.

Çinli uşak, kocasının geleceğini bildiren mektubunu, kendisinin kiyle beraber Eve'ye varmış ve tam kadın onları okurken Warren, kapıdan içeri girmişti. Kadıncağız bu hezeyanları Warren'in gözünden saklamak için kâğıdı hemen tuvalet masasının üzerinde duran kadife gerdanlık muhafazasının içine sokuşturmuştu.

Biraz sonra inci gerdanlığa gözü ilişen Warren, bu servet değerindeki mücevheri böyle meydanda bırakmanın çok ihtiyatsızca bir hareket olduğunu ve onu götürüp şehirdeki bankaya bırakacağını söyleyerek incileri torbasiyle beraber cebine yerleştirdi.

Aradan bir saat geçmeden kendisini tekrar mühim bir iş yüzünden So-Li'ye çağırdılar. Aleacele evden çıkarken cebindeki gerdanlığı da beraber götürdü.

Eve vakit kaybetmeden Brand'a koştı:

"Hemen sen de yola çık ve muhtelif bahaneler icad ederek mektubu ele geçirinceye kadar onu yalnız bırakma! dedi. Eğer kâğıdı bulup okursa mahvolurum. Buna mutlaka mani ol. Gerçi seninle aramızda bir şeyler geçti ama ben... Ben yalnız kocamı seviyorum. Bunu da unutma..."

Ve şimdi barakaların arasından otomobilin önüne çıkan Warren, Brand'a gelişinin sebebini soruyordu. Arkadaşının halinde hiç bir fevkaladelik olmadığını gören Brand biraz müsterih oldu.

GERDANLIK

Yazan: Semih DEMİRCİ

Beş senedir evliydim ve bu müddet zarfında Nerminin genç kızken kurduğu hayallerin hiçbirini hakikat olmamıştı. Bu gidişle pek olacağı da benzemiyordu.

Kocası küçük bir memurdu ve eline geçen para ile kitaplık geçinebiliyorlardı.

Nermin, süslü elbiselere ve kıymetli mücevherlere çok düşkün olmasına rağmen daima basit ve gösterişsiz şeyler giymek mecburiyetinde kalıyordu. Eğlence denen şeyin adını bile unutmuştu.

Cenan ise bu mütevazı hayattan çok memnundu. Karısı onun hiç halinden şikâyet ettiğini görmemişti.

Bir akşam Cenân elinde bir zarf sallıyarak eve girdi.

«Müjde, karıcığım! diye bağırdı. Cumartesi gecesi Konak salonundaki baloya davetliyiz. İşte, davetiyeler...»

«Güle güle giy sevgilim. Bu renk de sana pek yakışmış.»

«Teşekkür ederim Cenân. Ama...»

«Aması ne?»

«Şey.. O gece takacak hiçbir şeyim yok da...»

«Aman karıcığım. Yakana güzel bir çiçek ilistirirsin, olur biter.»

Nermin hemen parlayıverdi:

«Pırlantalar içinde yüzeh kadınların arasına yakamda beş kuruşluk bir çiçekle mi çıkayım istiyorsun. Sen beni okadar...»

Cenân, karısının sözünü kesti:

«Sinirlenme sevgilim, onun da kolayını buluruz helbette... Şu senin Kollejden arkadaşın olan kızın adı neydi? Hani geçenlerde zengin bir fabrikatörle evlenmişti. Bebekte oturuyorlardı galiba...»

«Nazan!..»

«Tamam, yarın doğru onlara gidersin. Nazanın herhalde bir sürü

dersin. Nazanın herhalde bir sürü

Hiç durmadan dansetti. İfti, güldü ve eğlendi.

Karısı yüzünü buruşturdu. Halbuki Cenân, bu haberin onu memnun edeceğini sanmıştı.

«Ne o, dedi, hoşuna gitmedi mi?»

«Sırtıma giyecek bir şeyim yok ki.. Basma entariyle mi gideyim baloya?»

Nerminin hakkı vardı. Cenân bunu hiç düşünmemişti.

«Dur bakalım, bir şey yaparız helbette.. Söyle pahalı olmıyan bir tuvalet kaç çıkıyor şimdi?»

«Eh, üç yüz liraya filân.»

«Ne dedin? Üç yüz lira mı?»

Cenânın senelerdenberi biriktirdiği para da tastamam okadardı. Fakat mademki bu işe kendisi başlamıştı, sonuna kadar götürmeliydi.

«Pekâlâ Nermin. Yarın git de bir tane ismarla, ama sakın üç yüzü geçmesin!»

Karısının yüzü güldü.

«Sen hiç merak etme, canımın içi...»

Tuvalet, kısa bir zamanda hazır olmuştu. Kocası o akşam eve dönünce Nermini aynanın karşısında onu prova ederken buldu.

mücevheri vardır. Bir tanesini bir geceliğine ödünç alıverirsin.»

Karısı: «Sahi,» dedi. «Bak bu hiç aklıma gelmemişti.»

Nermin ertesi sabah erkenden Nazanlara gitti. Kadıncağız, arkadaşının önüne, içi mücevher dolu bir kutu koydu.

«Bak, kardeşim, dedi. Hangisini beğenirsen al!»

Nerminin gözleri kamaşmıştı. Hepsi birbirinden güzel ve kıymetli şeylerdi bunlar. Nihayet üzeri elmaslarla süslü muhteşem bir gerdanlık karar kıldı.

«Müsaade edersen Nazan, bunu alayım ben.»

«Hay hay sekerim!»

Balo gecesi Nermin hakikaten şahane olmuştu. Hiç durmadan dansetti, içti, güldü, konuştu... Bütün kurtlarını döktü. Nihayet sabaha karşı karı koca, sallana sallana evlerine döndüler.

Nerminin canı bir türlü soyunmak istemiyordu. Kendisini aynada bir kerre daha seyretmek istedi.

Birdenbire bir feryat kopardı.

KESKİN ZEKÂ

Veli çavuşun, Allah bağışlasın 5, evlâdı vardır. Sırasıyla: Ayşe, Fatma, Ali, Hasan, Ahmet.

Veli çavuşun evlâtlarının yaşlarını bilmiyoruz. Bildiğimiz şudur, ki çavuşun 3 erkek evlâdının yaşlarının ortalaması (7) dir. Beş çocuğun hepsinin birden yaş ortalamasını ahrsak, o da (2) dir.

Bu bilgilere göre, en küçük çocuk olan Ayşe, acaba kaç yaşındadır?

Geçenki Keskin Zekâ bulmacasında bay Hamdi, saati sorduğu vakit, saat tam 14 dü. Çünkü 14 den gece yarısı 24 e kadar 10 saat vardır. Saat 14 de ise vakit, öğleyi 10 un beşte biri kadar, yani 2 saat geçmektedir.

Gerdanlık boynunda değildi.

Kocası şaşırmıştı.

«Ne oluyorsun yahu? Ne var?»

«Gerdanlık! Gerdanlık yok!»

Adam yerinden sıradı:

«Sa... Sahi mi söylüyorsun?»

Nermin yatağın üzerine kapanmış, hıçkırık hıçkırık ağlıyordu. Sadace: «Evet!» diyebilirdi.

Cenânın giyinmesiyle kapıdan dışarı fırlaması bir oldu.

Öğleye doğru perişan bir halde geri geldi. Yüzünden düşen bin parça oluyordu.

«Aramadığım yer, sormadığım kimse kalmadı, dedi. Hiçbir yerde bulamadım. Gazetelere ilân verdim. Karakola da uğradım. Bir şey çıkarsa haber verecekler.»

Günlerce beklediler. Ne gelen, ne de haber vardı.

Hayatları zehir olmuştu.

Yapılacak yegâne şey; kaybolan gerdanlığın bir eşini satın alıp sahibine iade etmekte.

İkisi de seferber olup kuyumcu kuyumcu dolastılar.

Nihayet bir akşam Nermin yorgun argın eve döndü.

«Kapalı çarşıda bir dükkânda tıpkısına rasladım, dedi. Adam dört bin beşyüz lira istiyor.»

Şimdi bütün mesele dört bin beşyüz lirayı bulmaya kalmıştı. Buna da imkân yoktu. Mahvolmuşlardı. Kara kara düşünceye daldılar. Ağzılarını bıçak açmıyorlardı.

Sokak kapısının zili çalındığı za-

man yerlerinden kalkacak halleri bile yoktu. Nermin:

«Belki postacıdır, dedi. Annemden ne zamandır mektup almamıştım.»

Kapıyı açar açmaz olduğu yerde donakaldı. Gelen postacı filân değildi; Nazandı.

«Nerelerdesin ayol? dedi. Hastalandın zannettim, İnsan kapıdan olsun uğrar bir kere!»

Nermin kekeledi:

«Vallahi, ben...»

«Haydi canım sen de. Hakikatsizin birisin işte.»

Odaya girip oturdular. Karı kocanın ağzını bıçak açmıyordu.

Nazanın canı sıkıldı.

«Sizin neyiniz var Allah aşkına? Karadenizde gemileriniz mi battı yoksa?»

Nermin kocasının yüzüne baktı. Ne olursa olsun söyleyeceklerdi.

«Nazan,» dedi. «Senden aldığım gerdanlık vardı ya...»

«Ha!.. Şu belâlı şey mi? Mutlaka gene kopçası kopmuştur. Onunla benim de başım dertteydi.»

«Ama ben onu kaybettim de...»

Nazan bir kahkaha attı.

«Üzüldüğün şeye bak. Canın sağ olsun ayol. Yarın bir tane daha alırım. Çarşıda yalancı kolye kıtlığına kıran mı girdi. Her yerde yirmi liraya ibadullah. Ben onu harpten evvel yedi buçuk lirayı mı ne almıştım zaten...»

BABA ÖĞÜTLERİ:

EY GÜZEL KIZI..

Ey Güzel Kızı!.. şıksınız, nazik ve kibarsınız. Kokteyl partilerinde, çaylarda siz varsınız!.. Sözleriniz çok tatlı, çok nükteli, çok ince; Fakat susuyorsunuz bir ecnebi gelince...

Değeriniz yükselsin: öğrenin yabancı dil; Buna muvaffak olmak kısa zamanda kabil; He mzevкли, hem de kolay: başvurun LINGUAFON'a Ders veren plâkaları koyun gramofona.

Bu kış çalışırsanız, öğrenirsiniz yaza; Tek dâl konuşan kimse, benzer tek telli saza!..

GERDANLIK

Yazan: Semih DEMİRCİ

Beş senedir evliydim ve bu müddet zarfında Nerminin genç kızken kurduğu hayallerin hiçbirini hakikat olmamıştı. Bu gidişle pek olacağı da benzemiyordu.

Kocasını küçük bir memurdu ve eline geçen para ile kitap geçinebiliyorlardı.

Nermin, süslü elbiselere ve kıymetli mücevherlere çok düşkün olmasına rağmen daima basit ve gösterişsiz şeyler giymek mecburiyetinde kalıyordu. Eğlence denen şeyin adını bile unutmuştu.

Cenan ise bu mütevazı hayattan çok memnundu. Karısı onun hiç halinden şikâyet ettiğini görmemişti.

Bir akşam Cenân elinde bir zarf sallıyarak eve girdi.

«Müşde, karıcığım! diye bağırdı. Cumartesi gecesi Konak salonundaki baloya davetliyiz. İşte, davetiyeler...»

«Güle güle giy sevgilim. Bu renk de sana pek yakışmış.»

«Teşekkür ederim Cenân. Ama...»

«Aması ne?»

«Şey.. O gece takacak hiçbir şeyim yok da...»

«Aman karıcığım. Yakana güzel bir çiçek ilâştirirsin, olur biter.»

Nermin hemen parlayıverdi:

«Pirlantalar içinde yüzük kadınların arasına yakamda beş kurusluk bir çiçekle mi çıkayım istiyorsun. Sen beni okadar...»

Cenân, karısının sözünü kesti:

«Sinirlenme sevgilim, onun da kolayını buluruz helbette... Şu senin Kolejden arkadaşın olan kızın adı neydi? Hani geçenlerde zengin bir fabrikatörle evlenmişti. Bebekte oturuyorlardı galiba...»

«Nazan!..»

«Tamam, yarın doğru onlara gidersin. Nazanın herhalde bir sürü

Hiç durmadan dansetti. İfti, güldü ve eğlendi.

Karısı yüzünü buruşturdu. Halbuki Cenân, bu haberin onu memnun edeceğini sanmıştı.

«Ne o, dedi, hoşuna gitmedi mi?»

«Sırtıma giyecek bir şeyim yok ki.. Basma entariyle mi gideyim baloya?»

Nerminin hakkı vardı. Cenân bunu hiç düşünmemişti.

«Dur bakalım, bir şey yaparız helbette.. Şöyle pahalı olmıyan bir tuvalet kaç çıkıyor şimdi?»

«Eh, üç yüz liraya filân.»

«Ne dedin? Üç yüz lira mı?»

Cenânın senelerdenberi biriktirdiği para da tastamam okadardı. Fakat mademki bu işe kendisi başlamıştı, sonuna kadar götürmeliydi.

«Pekâlâ Nermin. Yarın git de bir tane ismarla, ama sakın üç yüzü geçmesin!»

Karısının yüzü güldü.

«Sen hiç merak etme, canımın içi..»

Tuvalet, kısa bir zamanda hazır olmuştu. Kocasını o akşam eve dönünce Nerminin aynanın karşısında onu prova ederken buldu.

mücevheri vardır. Bir tanesini bir geceliğine ödünç alıverirsin.»

Karısı: «Sahi,» dedi. «Bak bu hiç aklıma gelmemişti.»

Nermin ertesi sabah erkenden Nazanlara gitti. Kadıncığa, arkadaşının önüne, içi mücevher dolu bir kutu koydu.

«Bak, kardeşim, dedi. Hangisini beğenirsen al!»

Nerminin gözleri kamaşmıştı. Hepsini birbirinden güzel ve kıymetli şeylerdi bunlar. Nihayet üzeri elmaslarla süslü muhteşem bir gerdanlıkta karar kıldı.

«Müsaade edersen Nazan, bunu alayım ben.»

«Hay hay şekerim!»

Balo gecesi Nermin hakikaten şahane olmuştu. Hiç durmadan dansetti, içti, güldü, konuştu... Bütün kurtlarını döktü. Nihayet sabaha karşı karı koca, sallana sallana evlerine döndüler.

Nerminin canı bir türlü soyunmak istemiyordu. Kendisini aynada bir kerre daha seyretmek istedi.

Birdenbire bir feryat kopardı.

«Güle güle giy sevgilim. Bu renk de sana pek yakışmış.»

«Teşekkür ederim Cenân. Ama...»

«Aması ne?»

«Şey.. O gece takacak hiçbir şeyim yok da...»

«Aman karıcığım. Yakana güzel bir çiçek ilâştirirsin, olur biter.»

Nermin hemen parlayıverdi:

«Pirlantalar içinde yüzük kadınların arasına yakamda beş kurusluk bir çiçekle mi çıkayım istiyorsun. Sen beni okadar...»

KESKİN ZEKÂ

Veli çavuşun, Allah bağışlasın 5, evladı vardır. Sırasıyla: Ayşe, Fatma, Ali, Hasan, Ahmet.

Veli çavuşun evlâtlarının yaşlarını bilmiyoruz. Bildiğimiz şudur, ki çavuşun 3 erkek evlâdının yaşlarının ortalaması (7) dir. Beş çocuğun hepsinin birden yaş ortalamasını alırsak, o da (2) dir.

Bu bilgilere göre, en küçük çocuk olan Ayşe, acaba kaç yaşındadır?

Geçenki Keskin Zekâ bulmacasında bay Hamdi, saati sorduğu vakit, saat tam 14 dü. Çünkü 14 den gece yarısı 24 e kadar 10 saat vardır. Saat 14 de ise vakit, öğleyi 10 un beşte biri kadar, yani 2 saat geçmektedir.

Gerdanlık boynunda değildi.

Kocasını şaşırmıştı.

«Ne oluyorsun yahu? Ne var?»

«Gerdanlık! Gerdanlık yok!»

Adam yerinden sıçradı:

«Sa... Sahi mi söylüyorsun?»

Nermin yatağın üzerine kapanmış, hıçkırarak ağlıyordu. Sadece: «Evet!» diyebilirdi.

Cenânın giyinmesiyle kapıdan dışarı fırlaması bir oldu.

Öğleye doğru perişan bir halde geri geldi. Yüzünden düşen bin parça oluyordu.

«Aramadığım yer, sormadığım kimse kalmadı, dedi. Hiçbir yerde bulamadım. Gazetelere ilân verdim. Karakola da uğradım. Bir şey çıkarsa haber verecekler.»

Günlerce beklediler. Ne gelen, ne de haber vardı.

Hayatları zehir olmuştu.

Yapılacak yegâne şey; kaybolan gerdanlığın bir eşini satın alıp sahibine iade etmektir.

İkisi de seferber olup kuyumcu kuyumcu dolaştılar.

Nihayet bir akşam Nermin yorgun argın eve döndü.

«Kapalı çarşıda bir dükkânda tıpkısına rasladım, dedi. Adam dört bin beş yüz lira istiyor.»

Şimdi bütün mesele dört bin beş yüz lirayı bulmaya kalmıştı. Buna da imkân yoktu. Mahvolmuşlardı. Kara kara düşünceye daldılar. Ağzlarını bıçak açmıyordu.

Sokak kapısının zili çalındığı zaman yerlerinden kalkacak halleri bile yoktu. Nermin:

«Belki postacıdır, dedi. Annemden ne zamandır mektup almamıştım.»

Kapıyı açar açmaz olduğu yerde donakaldı. Gelen postacı filân değildi; Nazandı.

«Nerelerdesin ayol? dedi. Hastalandın zannettim. İnsan kapıdan olsun uğrar bir kere!»

Nermin kekeleydi:

«Vallahi, ben...»

«Haydi canım sen de. Hakikatsizin birisin iste.»

Odaya girip oturdular. Karı kocanın ağzını bıçak açmıyordu.

Nazanın canı sıkıldı.

«Sizin neyiniz var Allah aşkına? Karadenizde gemileriniz mi battı yoksa?»

Nermin kocasının yüzüne baktı. Ne olursa olsun söyleyeceklerdi.

«Nazan,» dedi. «Senden aldığım gerdanlık vardı ya...»

«Ha!.. Şu belâlı şey mi? Mutlaka gene kopçası kopmuştur. Onunla benim de başım dertteydi.»

«Ama ben onu kaybettim de...»

Nazan bir kahkaha attı.

«Üzüldüğün şeye bak. Canın sağ olsun ayol. Yarın bir tane daha alırım. Çarşıda yalancı kolye kıtlığına kıran mı girdi. Her yerde yirmi liraya ibadullah. Ben onu harpten evvel yedi buçuk lirayı mı ne almıştım zaten...»

BABA ÖĞÜTLERİ:

EY GÜZEL KIZI!..

Ey Güzel Kız!.. şıksınız, nazik ve kibarsınız. Kokteyl partilerinde, çaylarda siz varsınız!.. Sözleriniz çok tatlı, çok nükteli, çok ince; Fakat susuyorsunuz bir ecnebi gelince...

Değeriniz yükselsin: öğrenin yabancı dil; Buna muvaffak olmak kısa zamanda kabil; He mzevklî, hem de kolay: başvurun LINGUAFON'a Ders veren plâkları koyun gramofona.

Bu kış çalışırsanız, öğrenirsiniz yazı; Tek dil konuşan kimse, benzer tek telli saz!..

NAT PINKERTON

ONUN İÇİN SİZİ KİYYA ÇIKARACAM. METE- LİKSİZ GENG HANIM LARIN KUMAR GE- MİLERİNDE İŞİ YOKTUR

AMA BEN ME- TELİKSİZ DEĞİLİM Kİ BABAM A- MERİKANIN EN ZENGİN ADAMLARIN- DAN Bİ- RIDİR

51 KORMORANLA KONUŞMA

HİÇ VİLYAM MARINLEY BANNİSTER İSMİNİ DUY- DUNUZ MU?

HAFIZAMA GÜVEN MEKTENSE AMERİ- KA MESHURLARI KI- TABINA BAKARIM.

VİLYAM MAKINLEY BANNİSTER BANKER. DOĞUMU 1896 EVLİ BİR KIZI VAR ELİZABET.. BU SİZSİNİZ HERHALDE... AMMM.. ADETA HER CEMİYETİN REİ- Sİ.. SÖZLEYİN BA- KALIM EVİ NERE- DE?

MEYPİL SOKAĞI.. STEMFORT KONNEK- TİKAT..

DEMEK SİZ SAHİDEN E- LİZABET- SİNİZ

MADENKİ ARTIK İNANDINIZ BU GECE KUMAR OYNAMAK İÇİN BORÇ PARA VERİR MİSİ- NİZ..

BUNU DÜŞÜNMEK LÂ- ZİM.. ŞİMDİ SİZ DİN- LENİN.. MİLİ'Yİ ÇAĞI- RAYIN DA..

KAPTANI BÜYÜLEDİ- NİZ.. ONUN KİMSEYE BÖYLE MUAMELE ETTİĞİNİ GÖRME- MİŞTİM.

ELİZABET MEMNUNDU.

ÇOK NONDOS ADAM GEMİYİ TERKEDİP ETMEMEKTE BE- Nİ SERBEST Bİ- RAKAĞA TIR.

BLINKS.. BEN DAHA UYUMADIM. HANSEN GİKSİN BÜTÜN GAZETE- LERİ ALSIN.. AMA NE BENİ NE MİSAFİRİ ÖĞLEYE KADAR RAHA- SIZ ET- MEYİN

PEKİ EFEN- DİM

BİZİM GEMİDEKİ KIZ.. İŞTE ŞİMDİ HAPİ YUTTUK..

AMA KAPTANI ÖĞ- LEYE KADAR U- YANDIRAMAM.. ÖY- LE EMRETTİ.

MUTLAKA UYAN- DIR.. GAZETENİN YAZDIĞINI GÖRÜR GÖRMEZ KIZI KİYYA BİRA- KIR.

GAZETELER GELİNCE

TEHLİKELİ BİR İŞ EFENDİM.. KIZI SA- HİLE BIRAKA- LIM MI?

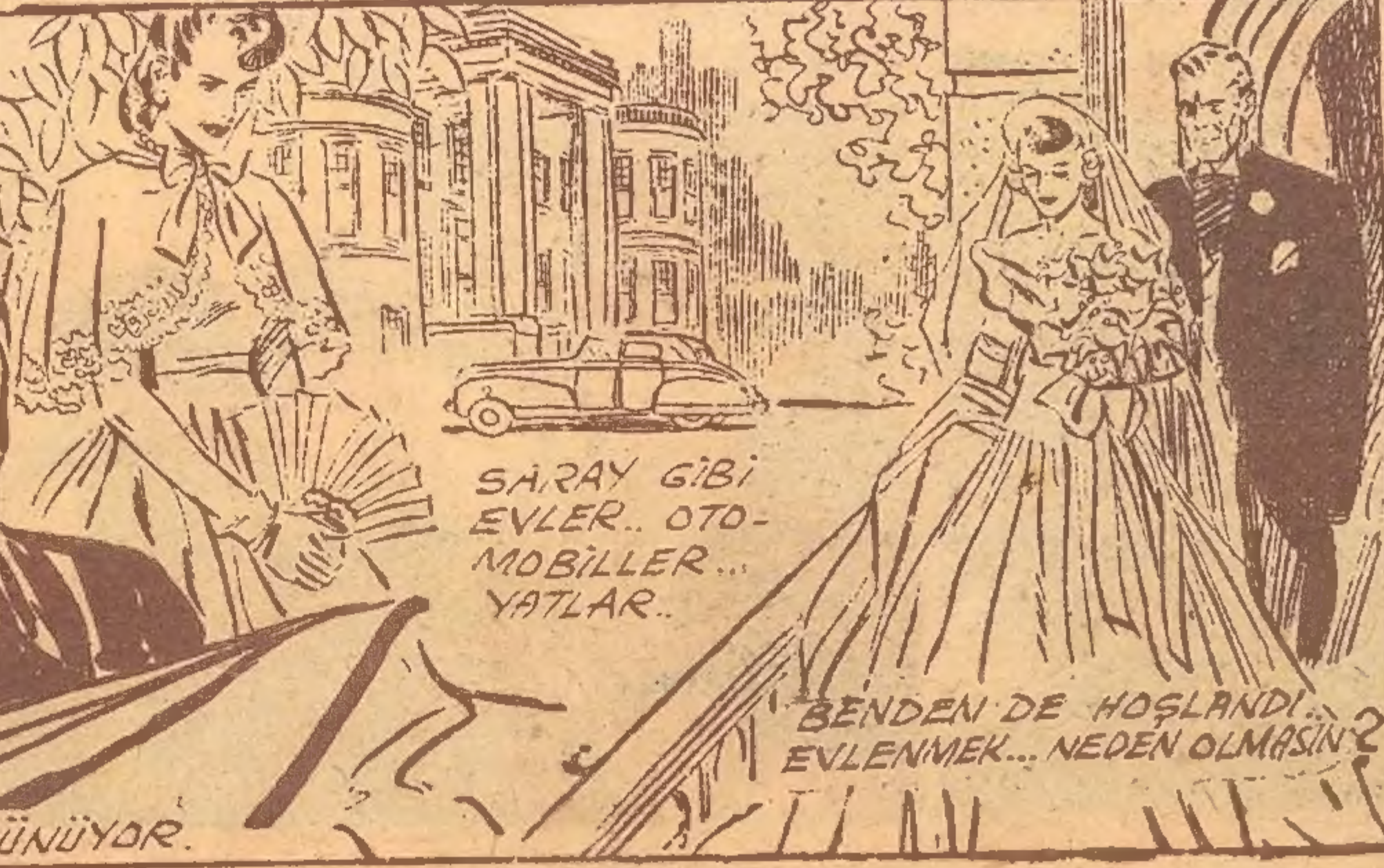
BENİ YALNIZ BIRAK- DUS- NE

ŞU KIZI DEFETSE İYİ OLACAK.. İNGİLTERENİN BÜTÜN POLİSİ PEŞİNDE DÜŞÜNMESİ LÂZIMMIŞ BUNDA DÜŞÜ- NÜLECEK NE VAR SANKİ..

... GÜZELLİK.. ... SERVET..

SARAY GİBİ EVLER.. OTO- MOBİLLER.. YATLAR..

BENDEN DE HOŞLANDI.. EVLENMEK... NEDEN OLMASIN?

KAPTAN DÜŞÜNÜYOR.

BLINKS SAHİLE DİP BİRŞEYLER MANİZE İSTİYOR GAZETELERİ Mİ FİRİMİZ GÖRME- SİN.

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

BRIKLE
NANNİ MA-
GARAYA
GİTMEK
ÜZERE
YOLA ÇIK-
TIKLARI
ZAMAN
HİRSİZLER
ÇOKTAN
ORAYA VAR-
MIŞLARDI.

BRIK BU İSKELEYİ KURDUĞU ZA-
MAN HERHALDE BUNDAN BİZİM
DE İSTİFADE EDECEĞİ-
MİZİ AKLINA BİLE GE-
TİRMEMİŞTİR.

51

İLK OLARAK
BEN İNECE-
ĞİM.

BEBEKTEKİ İZAHATA GÖRE
ELMASLARIN BU KORİDORDA
BULUNMASI LÂZİM..

PATRON SÜRAYA
BAKIN

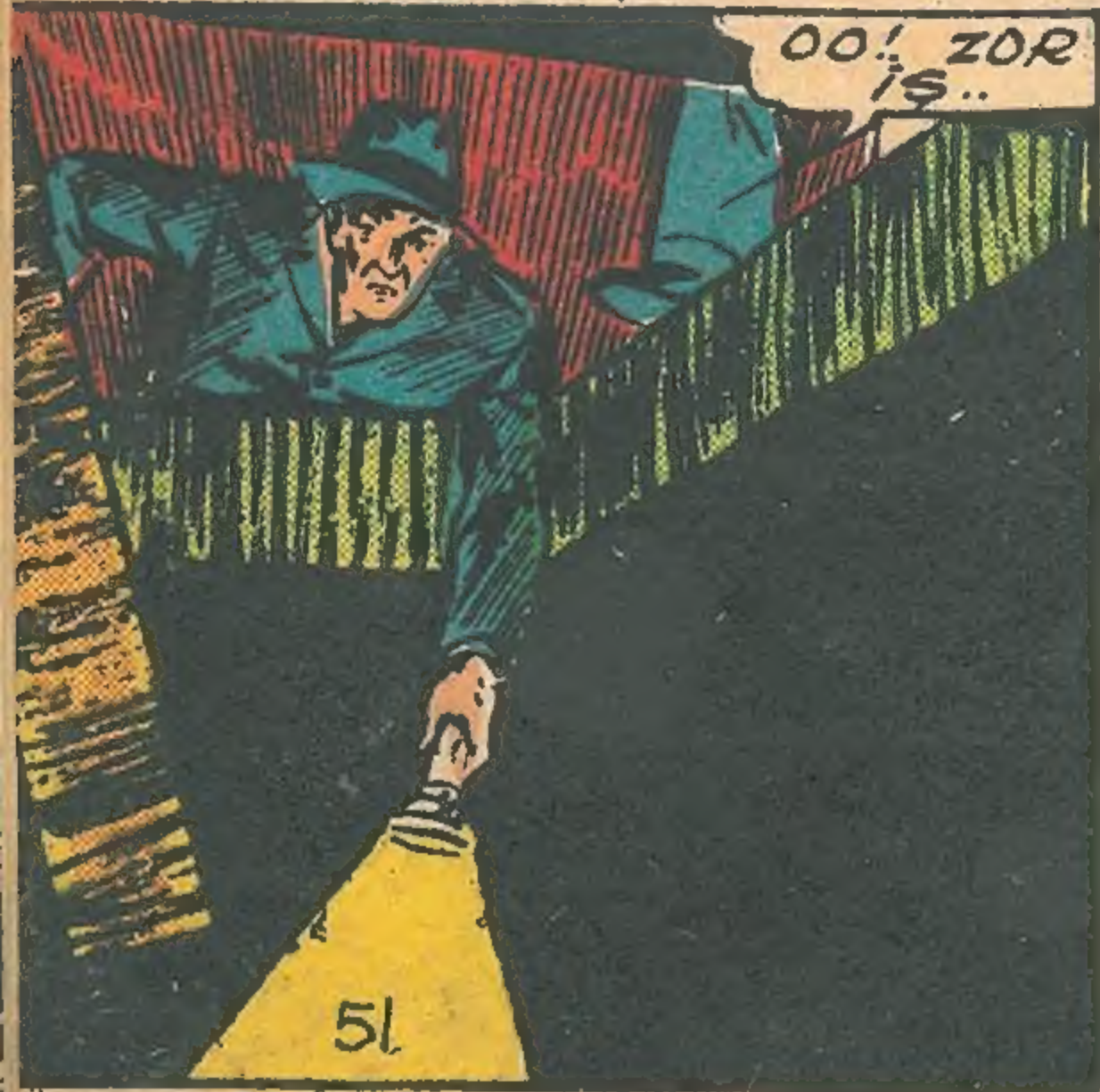
BURASI OLMALI.. MÜCEVHER-
LER BU TAŞIN AL-
TINDADIR.

BİRAZ ARAŞTIRDIKTAN SONRA
KAPAĞI AÇAN MANDALI BULDULAR
GERİDE DURUN
PATRON..

PATRON BU YAZI BEBEGİN ÜS-
TÜNDEKİNİN AYNI.. ARTIK
ZENGİN OLDUK DEMEK..

OO! ZOR
İŞ..

51

AŞAĞIDA SUDAN BAŞKA HİÇ
BİR ŞEY YOK..

MÜCEVHERLER ORADA.. BUNU Sİ-
ZE BEN SÖYLÜYÖRÜM. BU KADAR
YAKLAŞTIKTAN SONRA BIRAKIAMAM

ARKAŞTAR

YALNIZ RUHLAR

SİZİ EVVELÂ ÇOCUĞUNUZU DOĞURUNCAYA KADAR HASTANEDE YATIRACAĞIM. İŞ HUSUSUNDA DA SONRA DÜŞÜNÜRÜZ.

ÇOK ALİCENAPSINIZ EFENDİM.

15

29

BİRMÜDDET SONRA ÇOCUK DOĞDU. ELSA ARTIK YALNIZ DEĞİLDİR. ONUN İÇİN YAŞAYACAK VE HER ENGELİ YENECEKTİR. ÇOCUĞUNA MARK İSMİNİ KOYDU.

DOKTOR ÇABUK İYİ OLACAĞIMI SÖYLEDİ! OZAMAN SİZE OLAN BÜTÜN BORÇLARIMI ÖDERİM BAYAN

SEN BU LAFLARI BIRAK! SANA YARDIM ETMEK BENİM İÇİN BİR ZEVKTİR. YAVRUN ÇOK ŞEKER BİR ŞEY...

KENDİ-
Nİ ÜZME İŞ İLE
BEN ALÂKADAR OLUYORUM. İSTİDANI KOMUTANLIĞA VERDİM. KOMUTAN SANA YARDIM ETMEĞE SÖZ VERDİ...

ELSA HAYAT MÜCADELESİLE UĞRAŞIRKEN CENİDE ETRAFA HİÇ EHEMİYET VERMEDEN MUHTEŞEM BİR HAYAT SÜRMEKTEDİR.

BU AKSAM TİYATROYA GİDELİM SAM.

OLMAZ. SANA BUEĞLENCELERİN İÇİN YARDIM EDEMEM.

AKLIN FIKRİN HEP ELSADA. ÖYLE DEĞİL Mİ? FAKAT SEN ONUN NE HİN OLDUĞUNU BİLMERSİN.

KAFİ CENİ! SENİ YAPTIĞIN FENALIKLAR İÇİN AFFEDEBİLİRİM. AMA ONUN ALEYHİNDE KONUSMANA MÜSAMAHA EDEMEM NETİCE İTİBARİLE O SANA NE YAPTI?

SEN ÖYLE ZANNEDERSİN! BÜTÜN BU SERVET VE İHTİŞANA KONMAK İSTEDİ. HALBUKİ BEN BUNUN PESİNDEN MARKI TANIDIĞIMDAN BERİ KOSUYORDUM. ŞİMDİ BÜTÜN BUNLAR BENİM. FAKAT BELKİ SENİNDE OLABİLİR.

NE DEMEK İSTİYORSUN?

ŞİMDİ BU SAFLIĞI BIRAK! BİZ SENİNLE PEK İYİ ANLASABİLİRİZ. KİMBİLİR MARK DA ARTIK GERİ DÖNMEYEBİLİR. GELSEN O SÜMÜKLÜDEN VAZ GEÇ.

SEN TANIDIĞIM KADINLARIN EN AZ İTİMADA CAİZ OLANISIN. FAKAT NETİCE İTİBARİLE TEKLİFİN HOŞUMA GİTTİ.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

ARADAN BİR HAYLİ ZAMAN DAHA GEÇMİŞ VE HARP AMERİ-
KALILARIN ZAFERİNE SONA ERMİŞTİR. ELSA MARKTAN
MALUMAT ALMAK ÜZERE KOMUTANLIĞA MÜRACAAT EDER.

HENÜS HİÇBİR HABER YOK BAYAN. GELEN LİSTELERDE
MARKIN İSMİ YOK. FAKAT SİZ ÜMİDİNİZİ KESME-
YİNİZ.

15
30

BEN ONUN YAŞADIGINA EMİ-
NİM. SİZDEN RİCAM ONU
BULMAK İÇİN BANA YARDIM
YARDIM ETMENİZDİR.

SİZE YARDIM ETMEKTEN ZEVLİ
DUYACAGIM BAYAN HERKES SİZİN
GİBİ NİKBİN DEĞİL.

NE DEMEK İSTE-
DİNİZ EFENDİM

YZB NİN İKİNCİ KARISININ
VERDİĞİ SU İSTİDAYI OKUR
SANIZ ANLARSINIZ.
BUYURUN!

DERHAL MİRASINA KON-
MAK İSTEDİĞİ AŞİ-
KAR ONUN GAYESİ DİL
KALIP İSTEDİĞİ GİBİ AT
OYNATMAK OLDUGUNU
ANLADIM FAKAT BEN BUNA MA-
Nİ OLACAGIM.

DEMİK ÖLDÜ DİYE İLAN EDİLMESİNİ
İSTİYOR. NE VİCDANSIZLIK.

BEN BUKA-
DAR ALCAKLIK
YAPAMAM MARKIN
HERŞEYİ ÖĞRENMESİ
LAZIM.

BU ZAVALLIYA ÇOK ACIYORUM.
O CENİ DENEN KARI PARACAN-
LISI BİR YILAN.
ŞU ZAVALLIYA İYİ BİR MÜJDE
VERMEYİ NE KADAR İSTİYORUM.

ÜMİDİNİZİ KESMEYİNİZ KOMUTA-
NİM. BU GÜN FİLİPİNLER KO-
MUTANLIĞINDAN BİR TELGİRAF DA-
HA GELDİ.

FİLİPİNLERDE KAYBOLAN
HAVACILARIN NAGRİTES
KABİLESİNİN ELİNDE ESİR
OLDUGUNU BİLDİRİYORLAR.
ORMANA GİRİP VAHSİLERİN
ELİNDEN BU HAVACILARI
KURTARMAK İÇİN YAPILAN
TESEBBÜSLER MÜSBET BİR
NÉTİCE VERMEMİŞ.

SU HARİTAYA BAK.
İSTE MARKIN GURU-
BU BURADA KAYBOL-
MUS. HAKKINDA
YENİDEN MALUMAT
İSTEYİLEĞİM!

51

AKKASI VAR

DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Aşk ve macera romanı: 1

Bol çiçekli, zengin köşk bahçelerine akşamın hüznü çökmüştü. Güneşin erguvani ışıkları da yavaş yavaş kararmış, geniş asfalt cadde tenhalaşmış, sayfiye yerinde tek tek ışıklar yanmağa başlamıştı. Rıdvan Nafizin asfaltın gerisinde, diğerlerinden ayrılması istenilmiş gibi, gayet yüksek duvarlar içinde bulunan geniş bahçesinin kapısında bir beyaz gölge belirince, ağır ağır caddede yürüyen, yirmi iki, yirmi üç yaşında bir delikanlı hemen yolunu değiştirmişti.

Delikanlı asfaltın arkasındaki toprak yola geçti, oradan Rıdvan Nafizin köşkünün yüksek duvarlarının arasındaki tahta kapıya sokuldu. Hemen aynı zamanda, bu kapının arkasında hafif ayak sesleri belirdi. Heyecan içinde bulunan delikanlı tatriyon sesiyle :

— Sevil, dedi. Sevil!

— Efendim.

— Açsana Sevil.

Genç kız büyük bir suç işler gibi kızarmış, büyük, kara bir anahtarla arka bahçe kapısını düşünce düğüne açmıştı. Delikanlı içeriye girdi ve hemen kapattığı kapının üzerine yaslanarak genç kızın elini tuttu :

— İyisin değil mi Sevil? İyisin değil mi?

— İyiyim Turgut. Ya sen.

— Sen iyi oldukça ben daima iyiyim. Fakat emin ol seni göreceğimi hiç ummuyordum. Çünkü kaç defa caddeden geçtimse bana, yaklaşmaklığım için işaret vermedin.

Elini uzatarak kızın elini tuttu. Onu sıcak avuçları içinde okşayarak ısıtırken yüzünü seyrediyordu. Kız :

— Mümkün olmuyor, dedi. Bu akşam çok iyi bir tesadüf oldu. Babam iki gün için İzmir'e gitti. Onun gittiğini görünce Klaris de sabahdan çıkıp gitti. Bilsen Turgut

bu riyakâr ve ahlâksız kadından ne kadar nefret ediyordum. Babamı çok aldatıyor. Sonra bana tahakküme kalkıyor.

— Bir iki yıl daha tahammül edeceksin yavrum. Demek yalnızsın?

— Evet. Andelip dadım da yok. Koskoca köşkte bir başımayım. Fakat sabahleyin erkenden gelirler

— Kormuyor musunuz?

— Pek az korkuyorum. Bahçe duvarları çok yüksek. Sonra köpeğimiz var. Benim korkum hırsızdan fi-lân değil. Asabım bozulursa, maneviyatım sarsılırsa o zaman korkarım.

— Korkutma kendini.

— Ben de buna çok çalışıyorum. Fakat öteden beri bu köşkte bir takım hayaletlerin dolaştığını söylerler. Sen de bu hikâyelere gülüp durmuştun. Annem babamı çok sevdiği, çok mesut oldukları halde herşeyi yüzüstü bırakarak kaçtı.

— Annen sinirli bir kadındı.

— Öyle deme Turgut. Annem iyi okumuş, uyanık bir kadındır. Hele cinlere, perilere hiç inanmaz. Son defa kendisini gördüğüm zaman benim için pek üzgündü.

Hafif bir rüzgâr çıkmıştı. Tepelerindeki çamlar garip şekilli dallarını hafif hafif sallıyorlardı. Ortalık iyice kararmıştı. Delikanlı :

— Boş şeyler düşünme, dedi.

— Boş şeyler dediğin bir takım hakikatlerdir Turgut. Bu bahçede, hattâ bazan köşkün içinde anneme bir takım hayaletler görünmüştü. Korkudan düşüp bayıldı. Kaç defa onu kendisinden geçmiş buldular. Zeki, maddi bir kadın olan annem yüzünde siyah maske bulunan yine siyah-

lar giyinmiş bir kadınla karşılaşmıştı. Hiç bir yanlış inancı olmıyan annem bu kadına dikkatle bakmış, hattâ ona kim olduğunu sormuştu. O cevap vermemiş, üzerine atılmış, aralarında bir mücadele bile geçmiş, boğazı sıkılan annem korkudan bayılmıştı. İlk raslayışında annem onu seyretmekle iktifa etmişti. İkinci defa da öyle yaptı ve onun nereden geldiğini, nereye gittiğini öğrenmeğe çalıştı. O nasıl birdenbire ortaya çıkıyorsa, yine öyle kayboluyordu. Hattâ düğün gecesi de onu görmüştü.

— İyi ama aradan on sekiz yıl geçtiği halde bu siyah maskeli kadına kimse raslamadı.

— Hakkın var. Ya bu hayalet ortadan kayboldu veya sadece anneme musallattı. Buna bir aldanış diyemeyiz. Asap bozukluğu da olamaz. Çünkü annem bu köşkten ayrılır ayrılmaz maskeli kadını bir daha görmedi.

— Baban bunun için ne diyordu?

— O da senin gibi inanmamıştı.

— Mademki sen böyle bir şeye raslamadın. Korkmana sebep yok.

zalim. Beni âdeta koğdu. Daha hiçbirşey olmıyan bir insanın çıkıp kız istemesinin pek gülünç olduğunu söyledi. Halbuki aşk birşey dinlemez. Seviyorum. Seni temin ederim Sevil, ihtirassız, coşkun bir aşkta seviyorum. Hattâ ümidim kalmadığı halde.

Genç kız içini çekti :

— Ümit daima mevcuttur. Turgut. Ben seni bekliyeceğim. Huku-ku bitir. Bir iş tut. Beni ozaman iste. Babam çekinmiyecektir. İki yıl, bu çok birşey mi?

— Beklerim, beklerim Sevil. Yeter ki ümidim olsun. Fakat bu aşkın, bu bekleyişin sonunda seni bir başkasının kolları arasında görürsem..

— Bana inan Turgut.

— Nasıl inanayım? Ben nasıl temin edebilirsin?

— Sana duyduğum sevgi ile.

Delikanlı genç kıza göğsüne çekti. Dudakları alının üstüne dokundu. Bir saniye kadar soluksuz kaldılar. Sonra genç kız elini delikanlının göğsüne dayadı. Yavaşça itti ve :

— İnan ve git Turgut, dedi. Git artık. Soğuk çıktı. Yine görüşeceğiz.

İki genç istemiyerek fakat ayrılmak mecburiyetine inanarak uzaklaştılar. Tahta kapı delikanlının üstüne kilitlendi. Her iki tarafta ayak sesleri ağır ağır uzaklaştı.

Turgut gittikçe artan rüzgârın hışırdattığı ağaçlara üzüntülü gözlerle bakarak toprak yolu dolaşıp asfalta geldi. Orada, otobüs durağında, perdesülerinin yakalarını kaldırmış bir iki yolcu bekliyordu. Bunlar, belki de köşklere misafir olarak gelmiş, geri dönüyorlardı.

— 2 —

Sevil köşkün elektriklerini yakmıştı. Aydınlık merdivenleri üzüntüsüz çıktı. Gözlerinde taze bir aşkın sevimli ıstıرابı olan yaş taneleri vardı. Aynı zamanda tatlı bir tebessüm dudaklarını süslüyordu.

Üç katlı, koskoca köşkte yalnızdı. Kulakları sağırlaşmış, ihtiyar köpek onu merdivenlere kadar getirmiş ve geri dönerek kapının solundaki yerine gitmiş, kıvrılıp yatmıştı.

Sevil bahçe kapısını dikkatle kapattı. Yemek odasına girerek pek az bir şey yedi. İkinci kata çıktı. Merdiven kapısını da kilitledi. Salonun elektriklerini yakarak piyano çalmağa başladı. Piyanonun sesi bütün köşkü dolduruyor ve açık duran pencerelerden dışarıya taşarak komşu köşklere ulaşıyordu. Oralarda bulunanlar içinde, her halde bu güzel parçaları dinliyenler pek çoktu.

Bu arada, en yakın komşuları olan beyaz köşktekiler, ağaçlarla kapalı olan Rıdvan Nafizin köşküne karşı salonlarının pencerelerini açmışlar, gecenin ilerlediği saatlere kadar dinlemişlerdi.

Rüzgâr daha hızlandı. İhtiyar köpek bir iki defa acı acı uludu. Uzaktan uzağa çakan şimşekler karanlığı yol yol yırttı. Top seslerini andıran gök gürültüleri duyuldu.

(Arkası var)

ROBER ARKADAŞI FREDİ ONU ZLADI.

2

BİR BUÇUK ADAM BOYUNDA GRANİT BİR HEYKELİ ANDIRAN BİR DEV İNSAN BELİRDİ. BİR EL İŞARETİYLE KURLARI DÜRDÜRDÜ.

'BU HAYVANLAR AÇ. LIKTAN SALDIRACAK YER ARİYORLAR.

ROBER MAĞARADAN ÇIKMAK ÜZERE İLERLERKEN...

TAM ONDÖRT KURT. BUNLARLA BAŞA ÇIKANAM.

4 ROBERİN ARKASINDA.

ROBER BU MÜTHİŞ YABANCININ SÖZÜNE UYDU, TABANCASINI CEBİNE KOYDU.

ÖTEKİ ARKADAŞLARIM GİBİ BENİ DE NEYE ZEHİRLİ OKLA ÖLDÜR. MEDİ-NİZ.

NE OKU? BURAYA ALT. MIŞ İNSAN GELDİ..HEP. Sİ DE HEMEN ÖLDÜ. LER. NE TUHAF DEĞİL Mİ? BEN NE BİLEYİM SE. NİN ONLAR GİBİ ÖLMEDİĞİNİ..

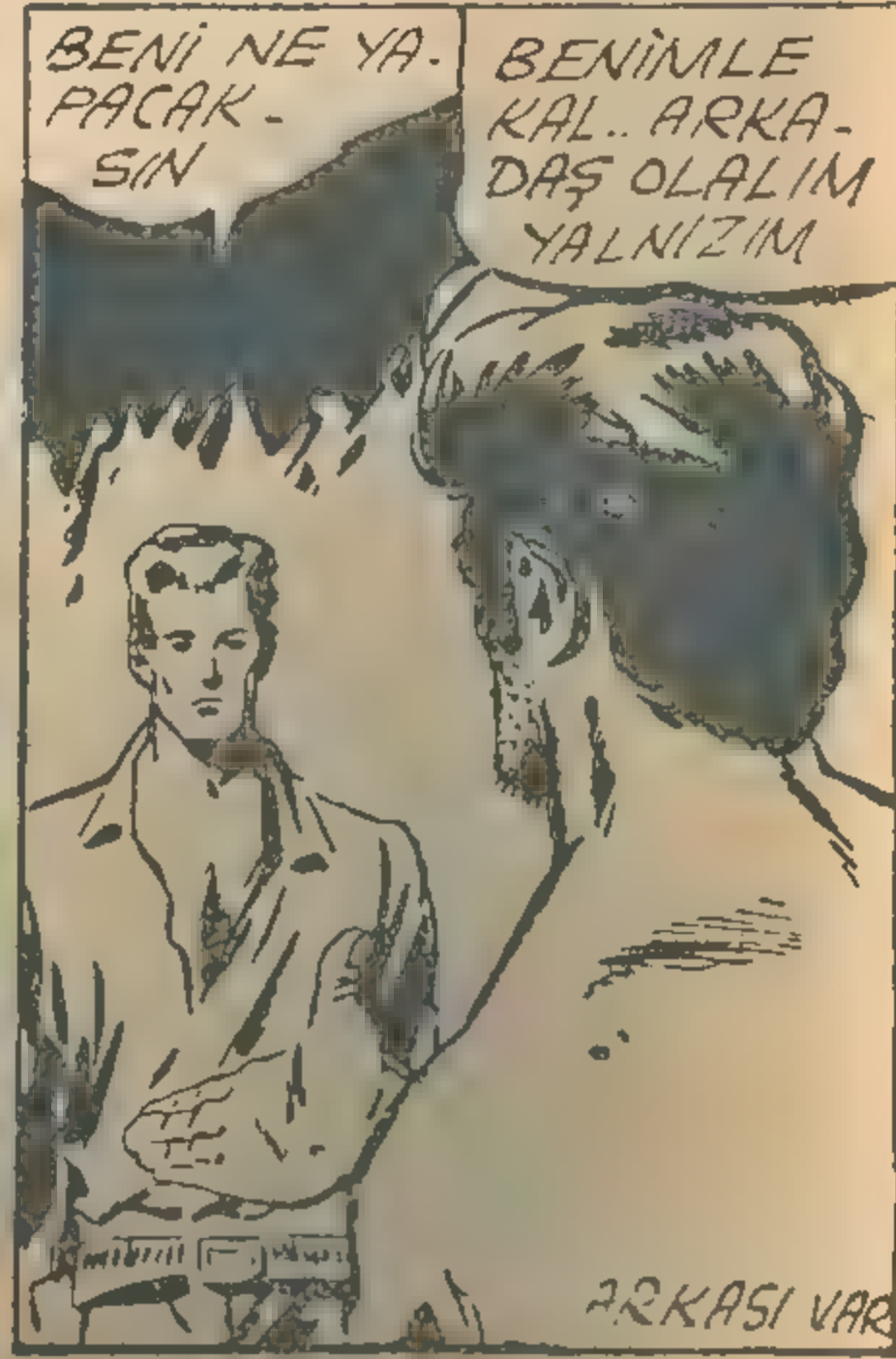
BEN NE BİLEYİM? SEN BENDEN DA HA İYİ BİLİR SİN

ÖLDÜLER... BEN ONLARI KURLARINIA YEDİRDİM

ÇOK AÇGÖZLÜDÜRLER HEMEN YUTAR. LAR

BENİ NE YAPACAKSIN BENİMLE KAL.. ARKADAŞ OLALIM YALNIZIM

ARKASI VAR

gamber demiyordu İctikten sonra çok yumuşak olmak şöyle dursun, bilâkis daha beter inatçılaştı. Dişlerini gıcırdatıyor:

— Hay o ihtiyatın Allah cezasını versin! diyordu. Beni delirteceksiniz!.. Hücum edelim, hücum!

İngiliz, ağzını açıp bir cevap vermek istediye de Volf, başını sallıyarak elini ağzına götürdü ve «Sus!» işareti yaptı. Netekim az sonra da Hartigan gözlerini kapamış, mışıl mışıl uyumaya başlamıştı: Sızmıştı. Ondan sonra da yollarına sessiz sadasız devam ettiler.

Birkaç dakikadanberi Salzburgdan geçen Salzah suyunun vadisine doğru iniyorlardı. Bu su, Bavyera ile Avusturya arasındaki hududu teşkil ediyor ve yeşil suları bir taraftan Bavyera, öte yandan da Avusturya dağları arasında akıyordu.

Dallasın saati beşi çeyrek geçeyi gösterirken güneş yavaş yavaş sırtlar arkasına doğru inmeğe başlamıştı. Kant birdenbire önlerinden geçtikleri bir yol lâvhasını gösterdi. İki arkadaş bu lâvhada yarı silik bir yazı okudular:

Baltazar Şatosu — 2 Kilometre

Biraz sonra bir köşeyi dönünce, krasılarında ve büyük bir yolun üstünde, güneşte ısılı ısılı yanan bir sıra pencere gördüler. Bu yol, demir parmaklıklı, büyük bir bahçe kapısında nihayetleniyor ve kapının iki yanında da taştan iki aslan heykeli yükseliyordu.

Otomobil, yolun kenarında yarı yarıya yıkık bir çiftlik evinin önünde durdu. Binanın yangınla harap olduğu besbelliydi, çünkü ağaçlar arasından kararmış yarım duvarlar görünüyordu. Kant:

— Otomobili göz göremeyecek bir yerde bıraksak iyi olacak! dedi.

Motoru durdurunca ortalığı büyük bir sessizlik kapladı. Fransız:

— Amma da sessiz yer ha! dedi. Sanki dünyanın öbür ucuna geldik.

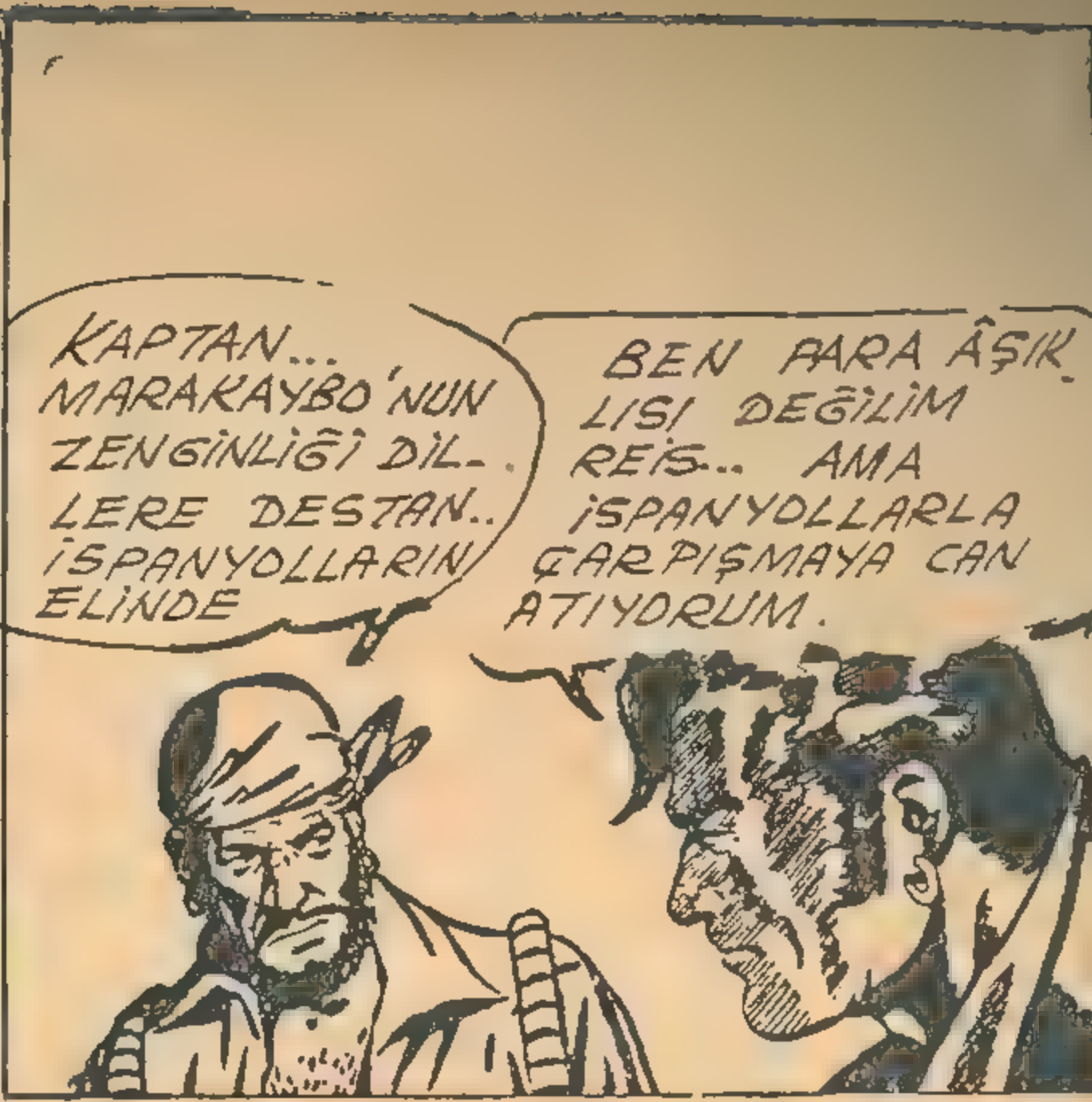
Dallasla Volf yere inmişlerdi, lâkin Hartigan hâlâ uyuyordu. Kant, binbaşyı uyandırmak isteyince Dallas:

— Bırak uysun! dedi,

Fil, otomobilin içinde sıçrayıp hoplayıp duruyordu. Fon König:

— Köpek peşimizden gelmesin! dedi.

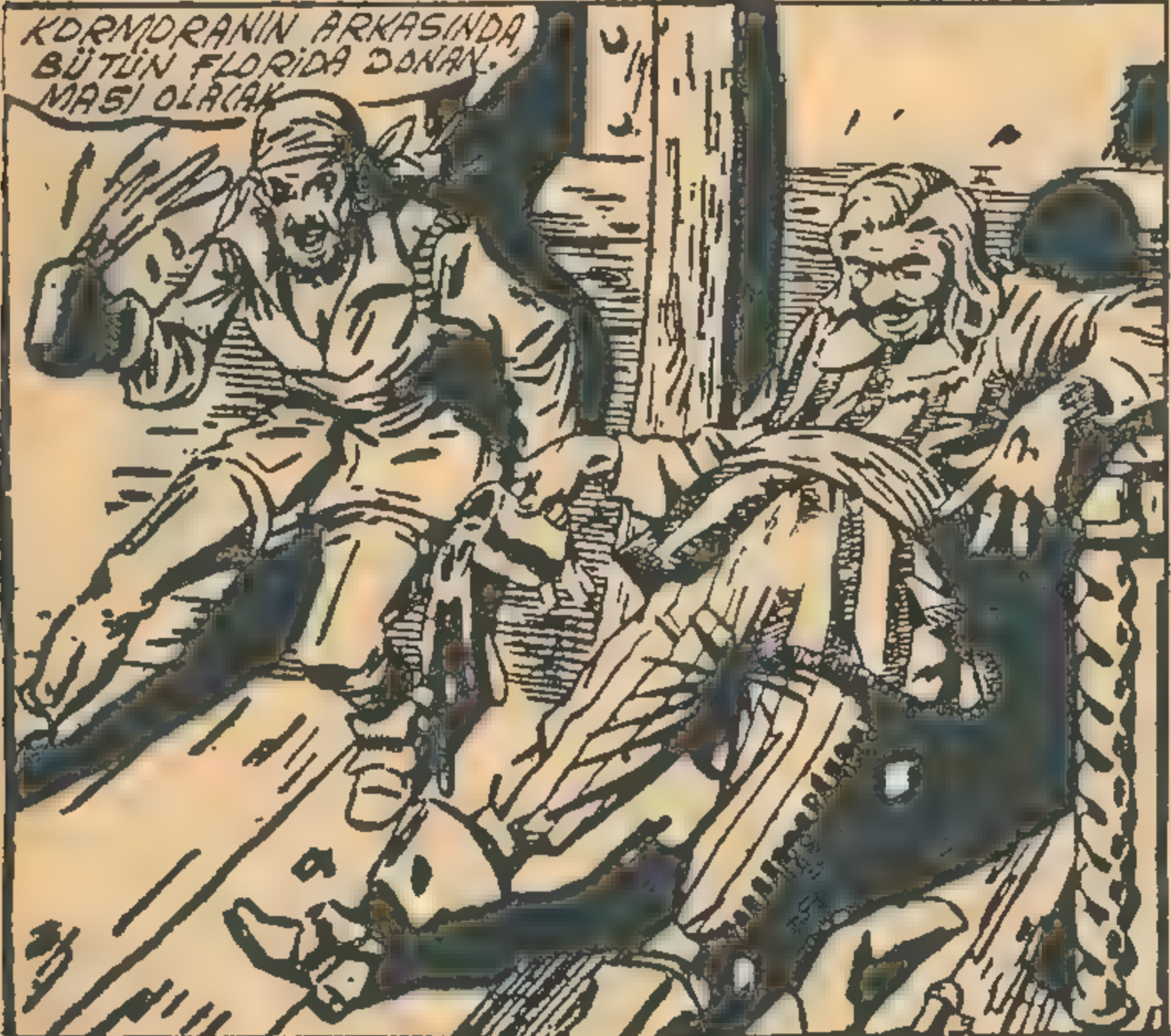
(Arkası var)

KORSANLAR KRALI

No: 21

MARA KAYBO...
YENİ İSPANYANIN
İNCİSİ..

SÖR HANRİ!
BEŞ GEMİ GÖ-
ZÜKTÜ. HEMEN HEMEN
ALTİYÜZ TOP DEMEK.
TİR. BU KORSANLARDAN
MERSİKA GÖRFEZİNİ
TEMİZLİYECEĞİZ.

İRTESİ AKŞAM AMERİKA DE-
NİZLERİNDE HAYDÜTLÜK, KOR-
SANLIK YAPANLARIN GEMİLERİ
KIZIL MERCAN BURNUNU DOLAŞ.
TILAR HAVA SARİNDİ.. BU SÜKUNET
YAKINDA BÜYÜK,
DEHŞETLİ HÂDİSE-
LERİN...

... OLACAĞI HİSSİNİ VERİYORDU.
ORTALIKTA SIKINTILI BİR HAL VARDI.
KORSANLAR KRALI, ESKİ DENİZ KUR-
DUNUNUN, DENİZİN BU HALİ GÖZÜN.
DEN KAÇMADI.

BİRDENBİRE ÇIKAN SERT RÜZGÂR
YELKENLİ GEMİ DEVRİNDE DENİZÇİ-
RİN EN ÇOK KORKTUKLARI
ŞEYDİ.

- ARKASI VAR -

BİRBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. NO: 36 İstanbul

ABONE Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare
eden TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Yataklı Vagon Yolcuları

Yazan: M. YAMAN

kisi de birbirini görünce memnun göründüler. Sonradan gelen: — Vagon arkadaşım zatı âliniz misiniz? dedi.

— Bendenizim.

— Çok rica ederim Beyefendi rahatınızı bozmayınız. Sizin gibi kibar bir zatla seyahat ne mutlu. İşbula mı efendim?

— Evet Beyefendi.

— Bendeniz de öyle. Bir kat daha memnun oldum.

İkisi de hemen hemen aynı yaşta ve aynı kibarlıktaydılar. Yeni gelen eski gelenin yerleşmesine yardım etti. Tiren kalkınca restorana gittiler. Karşı karşıya bir masaya oturdular.

Birer kahve içildi. sigaralar ikram edildi. İlk gelen içini çekti:

— Ah beyefendi, dedi. İnsanlar çok acayip. Haşa huzurunuzdan bir belâya çattım, iki yıldır kanım, iligim kurudu. Şimdi İstanbul'a, bir davaya gidiyorum. Belki bu defa bir netice alacağım.

İkinci gelen bu kederi paylaştı:

— Geçmiş olsun efendim. Dert söylemekle azalır. Tecessüs değil bendenizdeki. Sırf zatâlinize teselli verebilmek gayesiyle..

Birinci, yeni bir sigara yaktı:

— Allah cümleleninkini bağışlasın. Bir tek kız evlâdım var. dedi. Gençlik bu, bir haytaya çattı. Oğlan sevimli, kafalı bir şey. Çıban başı kopartmıyalım diye çocuğun gönlüne göre hareket ettik. Bize gelip kız istedi. Hayır, demedik Fakat ebeveyninin rızasını tahsil etmesini bildirdik. O memnun oldu. Lâkin karşımıza bir inatçı baba çıktı. Rızayı olmadı. Sokak şıfintılarını oğluna alamazmış. İşte bunun üzerine mahkemelik olduk.

İkinci terbiyeli terbiyeli dinledikten sonra:

— Haklısınız efendim, dedi. hakikaten büyük bir felâket. Bendenizde buna benzer bir devam var. Mahdum köleniz de İstanbul'da bulunduğu sırada böyle bir cahillik yaptı. Ne idüğü belirsiz bir herifin kızına tutulmuş. İlle bana alacaksınız diye tutturdu. Eşe dostu karşı nasıl olur? Çekip aldım Ankara'ya. Hani içim de yanmadı değil. İki gözü iki çeşme. Bunun üzerine bir mektup döşendim, bir mektup döşendim, okuyan köpek kudurur. Affedersiniz ye'simden ağzımı bozuyorum.

Birinci yaşayan gözlerini sildi:

— Evet böyle vakalar çok oluyor. Zevklerimiz birleştiği, huylarımızın denkleştiği gibi bakınız felâketimiz de birbirinin aynı. Bendeniz de dediğiniz gibi bir mektup yazdım. O bendenize, bendeniz ona, nihayet mahkemeye verdim. Tabii mukabil hakaret davası açtı. Zavallı kızım da bitti hani.

İkinci de gözlerini sildi:

— Babalık çok ıstıraplı şey. Bendeniz de okutup yazdırdım, bu yaşa getirdim. Kendi elimle kalbini koparmağa kalktım.

Birinci mendilini çıkarttı:

— Allah selâmet versin Beyefendi. Aynı şeyi, aşağı yukarı kerime de bendenize söyledi. Boynu bükük gördükçe öyle eriyorum ki. İkinci:

— Yazık küçük hanımefendiye, dedi. Ne olurdu veriverseydiniz!

— Hazırım Beyefendi. Ah şu dava olmasaydı ortada. Fakat iş işten geçti. Hem ne de olsa kız tarafıyım. İstemek onlara düşerdi. Fakat siz yapmayınız bunu efendim. Siz mademki erkek evlât sahibisiniz, anlaşsın.

— Bendeniz de hazırım amâ şu mahkeme.. İş işten geçti.

İkisi de restoranda kalamıyacak kadar ağlıyorlardı. Kalkıp müşterak yataklı kompartimanlarına gittiler.

Birbirlerine kolonyalar ikram ettiler. İki eski arkadaş gibi birbirlerine su verdiler. Teselliye giriştiler Nihayet birinci:

— Allah sizin gibi asil insanların eksik etmesin, dedi. Hüseyin Kâmi denilen o adam da sizin gibi insanların varlığını görsün de utansın.

Öteki şaşaladı:

— Hüseyin Kâmi mi buyurdunuz?

— Evet, kızımın, Selmacığımın felâketine sebep olan o adam..

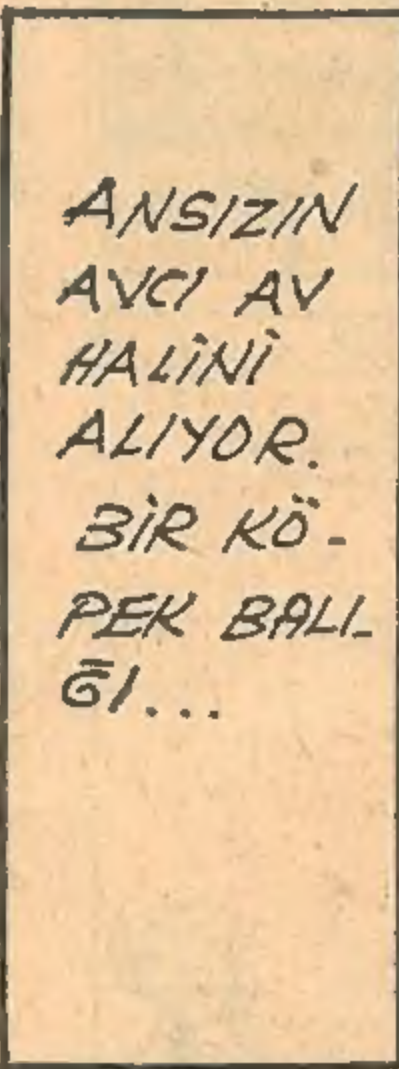
— Kızınız Selma mı? Beyfendi, Beyefendi siz oğlunuzun sevdiği kızın babası Hüsrev Şinasi denilen o..

Yani şey, o Beyefendi olmıyasınız. Bendeniz Hüseyin Kâmi kulunuzum da..

İki rakip baba, bir an şaşaldılar ve sonra dudaklarından aynı sevinçli kelimeler döküldü.

— Şerefyap olduk efendim. Cenabı hak buluşturdu bizi de çocuklarımızı kurtuldu!

gamber demiyordu. İttikten sonra çok yumuşak olmak söyle dursun, bilâkis daha beter inatçılaştı. Dişlerini gıcırdatıyor:

— Hay o ihtiyatın Allah cezasını versin! diyordu. Beni delirteceksiniz!. Hücum edelim, hücum!

İngiliz, ağzını açıp bir cevap vermek istediye de Volf, başını sallıyarak elini ağzına götürdü ve «Sus!» işareti yaptı. Netekim az sonra da Hartigan gözlerini kapamış, mışıl mışıl uyumaya başlamıştı: Sızmıştı. Ondan sonra da yollarına sessiz sadasız devam ettiler.

Birkaç dakikadanberi Salzburgdan geçen Salzah suyunun vadisine doğru iniyorlardı. Bu su, Bavyera ile Avusturya arasındaki hududu teşkil ediyor ve yeşil suları bir taraftan Bavyera, öte yandan da Avusturya dağları arasında akıyordu.

Dallasın saati beşi çeyrek geçeyi gösterirken güneş yavaş yavaş sırtlar arkasına doğru inmeğe başlamıştı. Kant birdenbire önlerinden geçtikleri bir yol lâvhasını gösterdi. İki arkadaş bu lâvhada yarı silik bir yazı okudular:

Baltazar Şatosu — 2 Kilometre

Biraz sonra bir köşeyi dönünce, krasılarında ve büyük bir yolun üstünde, güneşte ısılı ısılı yanan bir sıra pencere gördüler. Bu yol, demir parmaklıklı, büyük bir bahçe kapısında nihayetleniyor ve kapının iki yanında da taştan iki aslan heykeli yükseliyordu.

Otomobil, yolun kenarında yarı yarıya yıkık bir çiftlik evinin önünde durdu. Binanın yangınla harap olduğu besbelliydi, çünkü ağaçlar arasından kararmış yarım duvarlar görünüyordu. Kant:

— Otomobili göz göremiyecek bir yerde bıraksak iyi olacak! dedi.

Motoru durdurunca ortalığı büyük bir sessizlik kapladı. Fransız:

— Amma da sessiz yer ha! dedi. Sanki dünyanın öbür ucuna geldik.

Dallasla Volf yere inmişlerdi, lâkin Hartigan hâlâ uyuyordu. Kant, binbaşığı uyandırmak isteyince Dallas:

— Bırak uyusun! dedi.

Fil, otomobilin içinde sıyrılayıp hoplayıp duruyordu. Fon König:

— Köpek peşimizden gelmesin! dedi.

(Arkası var)

KORSANLAR KRALI

No:21

MARA KAYBO...
YENİ İSPANYANIN
İNCİSİ..

KAPTAN...
MARAKAYBO'NUN
ZENGİNLİĞİ DİL-
LERE DESTAN..
İSPANYOLLARIN
ELİNDE

BEN PARA ÂŞIK
LİSİ DEĞİLİM
REİS... AMA
İSPANYOLLARLA
ÇARPIŞMAYA CAN
ATIYORDUM.

NE YAPMAK
TASAVVURUN-
DASINIZ KAPTAN?

"KAPLUMBAĞA"
NİN FİLOSU İLE
AÇILACĞIZ
KAPTAN KOR-
MORANLA BİR-
LEŞTİK Mİ VAY
GELDİ İSPANYOLLA-
RIN HALİNE

BU SIRADA İNGİLİZLERİN FLORİDA
FİLOSU ANTİLLERE DOĞRU YOL
ALİYORDU.

SÖR HANRİ!
BEŞ GEMİ GÖ-
ZÜK TÜ. HEMEN HEMEN
ALTİYÜZ TOP DEMEK-
TİR. BU KORSANLARDAN
MERİKA GÖRFEZİNİ
TEMİZLİYECĞİZ.

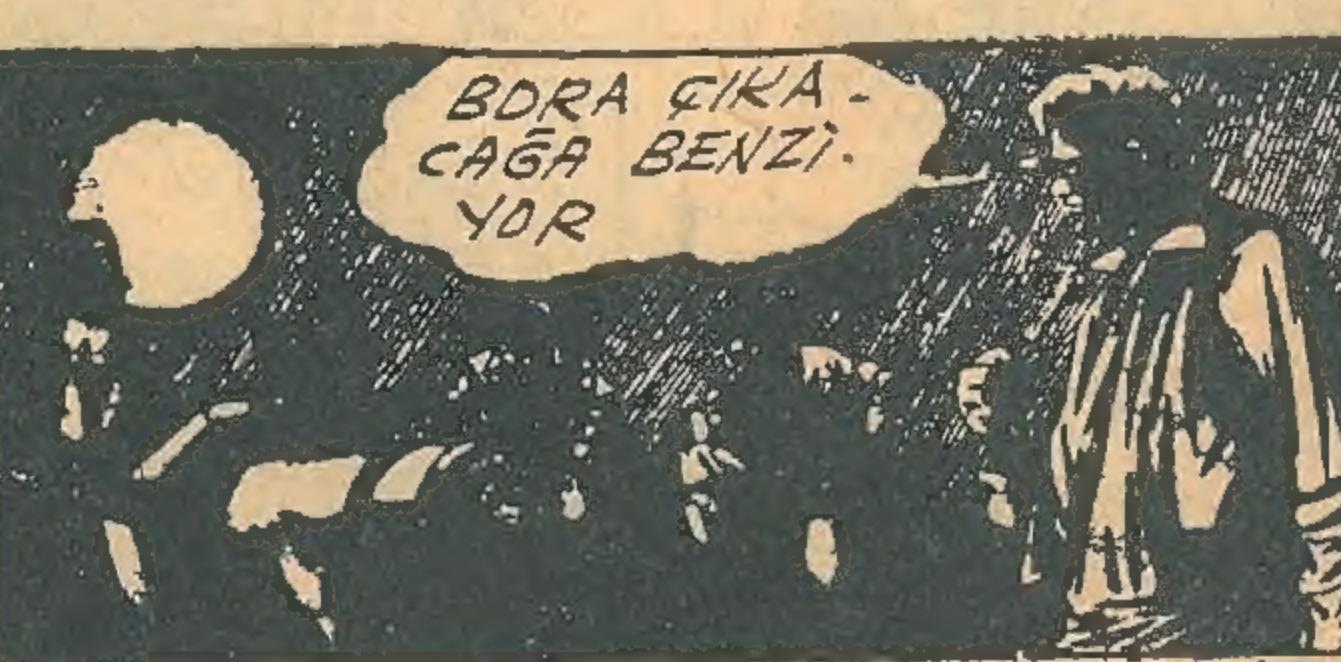
KORMDRANIN ARKASINDA
BÜTÜN FLORİDA DÖNAN-
MASI OLACAK

İRTESİ AKŞAM AMERİKA DE-
NİZLERİNDE HAYDUTLUK, KOR-
SANLIK YAPANLARIN GEMİLERİ
KIZIL MERCAN BURNUNU DOLAŞ-
TILAR HAVA SAKİNDİ.. BU SÜKUNET
YAKINDA BÜYÜK,
DEHŞETLİ HADİSE-
LERİN...

... OLACAĞI HİSSİNİ VERİYORDU.
ORTALIKTA SIKINTILI BİR HAL VARDI.
KORSANLAR KRALI, ESKİ DENİZ KUR-
DUNUNUN, DENİZİN BU HALİ GÖZÜN.
DEN KAÇMADI.

BDRA ÇİKA-
ÇAĞA BENZİ-
YOR

BİRDENBİRE ÇIKAN SERT RÜZGÂR
YELKENLİ GEMİ DEVRİNDE DENİZCİLE-
RİN EN ÇOK KORKTUKLARI
ŞEYDİ.

ARKASI VAR..

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
- 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

GİZLİ VAZİFE !..

POL İLE
ROZİNİ ŞE-
HİRDE GÖR-
DÜM. ODUN
SATIYORLAR.
DI.

KURTUL-
DUKLA-
RINA ÇOK
SEVİN-
DİM.
İŞİMİZE
YARAR
LAR

51

ALEN
VOLF'A
TERMİL
VERDİ.

KAMYON GELDİ. SÖY-
LEDİĞİNİZ ÇUVALI
TESLİM ALDIM. ESİR
LERİN İSYAN ETMELE-
RİNDEN KORKTUM
İKİ MUHAFİZ ERİ
İNDİR-
DİM.

İYİ ETMİSSİN FRANZ... SENİ
TAKDİR EDİYORUM... YORLU-
ĞUNU HİSSETTİRMEMİSSİN..

BÜTÜN GECE YENİ
TIP BİR ÇUKUR KAZ-
NARK İÇİN ÇALIŞTIM.
ÖLDÜRÜLENLERİN KO-
KUSU KAMPİ SARİ-
YOR... DA
YANILMI.
YOR...

NE YA.
PAR-
SAN
YAP
SER-
BEST
SİN

ALEN UZUN BİR ÇALIŞMA-
DAN SONRA YİYECEKLERE
GİDEN YOLU YAPTI.

BU DELİKTEN
ANCAK KÜÇÜK
JÜL SİĞABİLİR
BAŞKA KİMSE
GEÇEMEZ

ZAVALLI
YAVRU-
CARI. BU
İŞİ BAŞA
RACAK
Mİ ?

BU İŞİ JO-
ZEF BABA
YA AĞALIM.
BAKALIM NE
DİYECEK..

TANRI YAR.
DİMCİMİZ OL-
SUN ALEN.
ÇOK TEHLİKE-
Lİ İŞLER YA-
PIYORUZ

AZ SONRA
BU SERSE-
Rİ YİNE NE
GELDİ BU-
RALARA ?

SANKİ JOZEF
BABAYI BU
HALE SOK-
MASI YET-
MİYORMUŞ
GİBİ..

YARALARINI MUAYENE BAHA.
NESİLE ALEN JOZEF BABA-
NIN ÜZERİNE EĞİLDİ.

AZ DOKUZ
CANILAR.
DAN DEĞİL
MISSIN
MORUK..

JE İHTİYARIN KULA-
ĞINA BİRŞEYLER
MIRILDANDI.

OLUR
YAV-
RUM.
ALLAH
YAR-
DIM.
SİN
OL
SUN

ALEN GİTTİKTEN SONRA..

GARİP BİR RÜYA GÖRDÜM.
YAKIN BİR YERDE.. BİR ÇUKU-
RUN İÇİNDE YİYECEK SAKLI
İMİŞ.. NUR YÜZLÜ BİR ÇOCUK
KARANLIK BİR GEÇİTTEN
GEÇİP BİZE BUNU GETİRE-
CEK..

ABRAHAM ÇUKURU KEŞ.
RÜYANDA GÖR. FETİ
DÜĞÜN ÇUKURU GÖR-
DÜM.. BİR DELİK VAR
YALNIZ ÇOCUĞUN
GEÇEBİLECEĞİ BİR
DELİK VAR..

GİT JÜL'Ü
BUL..

ŞİMDİ

ZAVALLI
JOZEF BABA
BU ADAMLAR
NE YAPTI-
LAR SANA..

ZİYANİ YOK
YAVRUM
İYİLEŞİ-
RİM.. SEN
BANA YAR-
DIM EDER
MİSİN ?

JOZEF BABA KÜÇÜK JÜL'E
YAPACAKLARINI BİR BİR ANLAT-
TI.

SAHİ BİSKÜ.
İT, ŞEKER
FİLÂN BULA-
CAK MIYIM?
CENNET
Mİ ORA
Sİ
BABA ?

51

EVET... YAL-
NIZ BUNU
KÖTÜ İNSAN-
LARA SÖYLEME
HEM CEZA VE-
RİRLER. HE
ONLARI ALIR-
LAR.

HİÇBİRŞEY
SÖYLEMEM
SORSALAR
DA SÖY-
LEMEM
BABACI-
ĞIM

BU GECE BAŞ-
LIYACAĞIM
AMA... FRANZ
NÖBETÇİ OLUR
SA..

FRANZ
DAN GE-
KİNMİYİN..
BÜTÜN HAŞ'IN
MUAMELELERİ
NE RAĞMEN
İNDİR O..

O GECE SAKIN
PATIRDI ETME..
TAŞIYABİLDİĞİN
KADAR ÇOK
YİYECEK GE-
TİR

ARKASI
VAR

İKİ AŞK ARASINDA

SEN ONA SÖYLE BİR ALICI GÖZÜYLE BAKSAN, ONUN ARKANDAN GELİCEĞİNDEN SÜPHEN OLMA SIN.

PEKİ BU HUSUSDA BANA İTİMADEBİLİR SİN CANIM.

FAKAT O ÇOK GÜZEL BİR KIZ.

MIRMA, GÜZEL VE UĞURLU KADINLARDAN NEFRET EDERİM. HEM BENİ HİÇ KİMSE SENDEN AYIRAMAZ.

MIRMA TOMUN BOYNUNA SARIYOR VE ÖPER.

BEN SENİN YERİNDE OLSAYDIM KABUL ETMEZDİM. O ÇOK TEHLİKELİ BİR KIZDIR.

TOMA ÇOKEM-NİYETİM VARDIR İRİDE..

İKİ GÜN SONRA MIRMA LORENİ GEZMEGE DAVET EDER. İRİDE BU DAVETİ LORENİN YAPTIĞINI ZANNEDEY.

SİZİ BAMBASKA TAHAYÜL ETTİĞİNİ BİLİYORMUSUNUZ?

BELKİ BİR KAÇ DAKİKA EVVELİNE KADAR ÖYLEYDİM... AMA..

GİTTİKLERİ KİBAR BİR YERDE LOREN TOM İLE DANS EDERKEN, MIRMA KISKANMAKTA DİR.

BÖYLE FENA SEYLER DÜŞÜNME- NELİYİM. LOREN BABAMI U- NUTUNCA İŞLER DÜZEL- CEKTİR.

TOM, KIZI GÖRÜNCE ŞAŞIR. ÖNÜ HOPPA ZANNETTİĞİ HALDE ŞİMDİ LOREN, TOMUN YÜZÜNE BİLE BAKMIYA UTANIYOR.

ARKASI VAR.